

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

ATEŞKES

DEVİRİMİN ATEŞİNİ

SÖNDÜREMeyecek

•Burjuvazi
Nasıl Ayakta
Kalabildi

•Anti-
Militarizm
ve Pasifizm

•Ulusalçılık
Kazanımı
Kimler
Kaynatıyor

•Flistin'de
İç Savaşa
Doğru

•Ölüm
Orucu
Sürüyor...

Unutma! Tarih bilinci ve sınıfsal öfkeyle
77'nin 30.yılında yine 1 Mayıs Alanına
Taksim'e Devrime

Ölüm Orucu Eylemini Sürdüren Behiç Aşçıya Ziyaret

Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar...

BURJUVAZİ NASIL AYAKTA KALABİLDİ

alabiliyor. Böylesi dönemler, işçi sınıfı hareketinin felç olduğu dönemlerdir.

Burjuvazi, kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşmasıyla birlikte, kapitalizmin iç çelişkilerinin keskinleşmesi ve sınıf savaşımının şiddetlenmesi karşısında en kritik anlarını yaşadı. Kapitalist sistem tarihe karışmak üzereydi. İşte tam böyle bir sırada, işçiler içindeki dayanakları sayesinde kurtuldu.

"... sınıai bakımdan gelişmiş kapitalist ülkelerde" diyor Lenin, "kapitalizmin ana desteği tam da işçi sınıfının İkinci Enternasyonal'de ve İkibuçukuncu Enternasyonal'de örgütlenmiş kesimleridir. Eğer uluslararası burjuvazi, işçilerin bu kesimine, işçi sınıfı içindeki bu karşı devrimci unsurlara dayanmasaydı, daha fazla ayakta kalamazdı."

Kapitalizmin temelindeki çelişki ve karşıtlıkların kimi yerlerde tamamen olgunlaşması ve kimi yerlerde keskinleşmesine, emek-sermaye uzlaşmazlığının şiddetlenmesine ve kapitalist sistemi sarsan büyük sınıf savaşımına rağmen, burjuvazi nasıl hala ayakta kalabiliyor? 21. yüzyılın başlarında bu soruyu güçlü bir şekilde soruyoruz ve sormalıyız. Bu, devrimci bir sorudur. Her sınıf bilinçli işçi, her komünist bu soruyu sormalı. Ve bu soruya yanıt ararken devrimci biçimde düşünmelidir.

Konunun çok yönlülüğü ve zenginliği ile tarihsel boyutları bizi bu durumu aydınlatmak için çok yönlü ve bütünlüklü düşünmeye itiyor. Şimdiye kadar tarihsel sürecin çeşitli yönlerini ortaya koyduk. Ama hep bir yönü eksik kalıyordu. Konunun bütünlüğünü ortaya koyabilmek için araştırmalara devam etmek gerekiyordu. Bu ise zamanla olabilecek bir şeydi. Daha önce, burjuvazinin bir çok yerde hala ayakta kalabilmesini lafta devrimci, gerçekte (pratikte) ise oportünist-reformist olan sosyalist hareketlerin varlığına bağladık. Başka bir zaman da, kapitalist sınıfın, işçi sınıfı hareketini, komünistleri baskı altında tutmasını, katliamlara başvurmasını, sınırsız burjuva terörünü bunda güçlü bir etken olduğunu ileri sürdük. Şimdi de, burjuvazinin işçi sınıfı hareketi içindeki destekçilerinden, dayanaklarından söz etmek istiyoruz.

Burjuvazi, işçi sınıfını yalnızca baskı altında tutmakla kalmaz, devrimci mücadeleden vazgeçmesi koşuluyla, onunla uzlaşma yoluna da gider. Nasıl olsa devrimci olmaktan çıkmış bir işçi sınıfı bir hiçtir. Kimi ödünlere uğruna yapılan bu uzlaşmada burjuvazi kazançlı çıkar. Çünkü belli ödünlere egemenliğini ve kapitalist düzeni güvenceye almış olur. Burjuvazi, durumun kritik olduğu bir zamanda ödün verir, yani işçi hareketinin güçlü olduğu bir sıra. Fakat işçi hareketi bu gücünü yitirir yitirmez, burjuvazi verdiği ödünlere geri almak için büyük bir şiddetle saldırıya geçer. Böylece, işçi sınıfı, kısmi istemler uğruna, devrim yapmaktan, toplumsal kurtuluş mücadelesinden vazgeçtiği gibi, bu yüzden daha sonra elindekilerden de yoksun kalır. Burjuvazi, işçi sınıfı hareketi içinde olup da, kendisini ezen ve sömüren kapitalist sınıfa destek veren uzlaşmaya ve sınıfına ihanet etmeye hazır işçileri her zaman bulur. Bunlar genellikle, işçilerin azınlık bir kesimidir, ama bazen uzlaşma, sınıfı tümüyle etkisine

Sanı Enternasyonal içinde örgütlenmiş bu karşı-devrimci işçilerin, Avrupa'da devrimci durumun yaşandığı ve burjuva egemenliğin sallantıda olduğu bir sırada, burjuvaziye verdikleri destek, burjuvazi için tam bir "hayat öpücüğü" oldu. Verilen destek sonucu burjuvazi devrim tehlikesini atlatıp egemenliğini korurken, ona bu desteği veren Sanı Enternasyonal ise tam anlamıyla çöktü. Politikası burjuvaziyle uzlaşma çizgisine oturan bir işçi örgütü, etkin bir güç olmaktan çıkar ve giderek varlık nedenini yitirir.

O dönem Sanı Enternasyonal'in kapitalistlere verdiği desteğin, işçi sınıfının kurtuluşuna nasıl ağır bir darbe vurduğu daha sonraki yıllarda, tüm tarihi boyutuyla daha iyi anlaşılabilir. Eğer o sırada bu unsurlar sosyalizme ihanet etmemiş olsalardı, bugün dünya tarihinin gidişi bambaşka olurdu. Bu nokta çok önemli ve her sınıf bilinçli işçi için derslerle doludur. Karşılıklı bağımlılık koşullarında, tarihsel olaylar ve gelişmeler, bir zincirin halkaları gibi iç içe geçer ve birbirini etkiler. O sırada eğer Avrupa Devrimi gerçekleşseydi -ki bunun objektif şartları doğmuştu- tüm dünya zincirleme olarak devrimlere girerdi ve bu tüm dünyanın gidişini kesin olarak değiştirdi. Dünya Komünist Hareketi bu nokta üzerinde durmamıştır. Oysa ki, bu nokta çok önemli. Eğer devrimci işçi sınıfı hareketi, sınıf işbirliği politikası izleyen işçi hareketindeki unsurları teşhir etmez ve onların bir güç haline gelmesini önlemez ise, bu uzlaşmacıların burjuvaziye vereceği destek, işçi sınıfının kurtuluşuna mal olabilir. Bu nedenle, burjuvazinin işçi sınıfı içindeki dayanaklarına karşı uzlaşmaz bir ideolojik mücadele, devrimci işçi hareketinin proleter devrimci komünizmin vazgeçilmez bir görevidir.

İşçi sınıfı içinde burjuvazinin dayanağı rolü oynayanların, işçi sınıfı devrimine yönelttikleri karşı-devrimci darbe, Alman Devrimi sürecinde çok açık olarak gözlemlenebilir. İşçiler komünistlerin (Spartakistlerin) öncülüğünde devrimci ayaklanmaya giriştiklerinde, burjuvaziyle sınıf uzlaşması yaptılar. Devrimi yalnız bıraktılar. Daha çok devrimci işçilerin gerçekleştirdikleri ayaklanmalar her seferinde yenildi. Aynı durum İtalya'daki işçi ayaklanması (fabrika konseyleri) sırasında yaşandı. Devrimci işçiler Torino'da ayaklanıp Fabrika Konseyleri'nin iktidarını kurdular. Ama burjuvazinin işçi hareketindeki sosyal dayanağı olan

burjuva işçi sendikaları ve tüm burjuva sınıf işbirlikçileri, Fabrika Konseyleri'ni yalnız bıraktı. Bu iki ülkeden yalnızca Almanya'da bile devrimin zafere ulaşması halinde (o koşullarda) dünyanın görünümü kesinlikle farklı olurdu. Bu nedenle her sınıf bilinçli işçi, her komünist, sınıf mücadelesinin bu derslerinden öğrenmelidir.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, günümüze dek yarım yüzyıldan fazla bir süre kapitalist Batı Avrupa işçi sınıfı, burjuvaziye destek verdi. Onunla uzlaşma içinde hareket etti. Daha çok burjuvalaşmış işçi kesiminin başını çektiği burjuvaziyle sınıf işbirliği ve sınıf barışı politikası, geri kalan işçileri de etkisi altına aldı. Onlar da işsiz kalmamak ya da kısmi sosyal yardımlar uğruna burjuva egemenliğine boyun eğdiler. Bu süre içinde kapitalist Batının, sosyalist sisteme karşı başlattığı anti-komünizm propaganda kampanyalarına destek verdiler ya da sessiz kalarak onayladılar. Emperyalistler, ezilen dünya halklarına karşı bunca saldırı yaptılarsa ve baskı uyguladılarsa, bunu içerdeki büyük uzlaşma sayesinde yapabildiler. Bu durum, taa ki büyük uzlaşmanın ekonomik temeli çökene dek sürdü.

Türkiye'de küçük-burjuva sosyal-reformist partilerin tarihi eskidir. Bu demektir ki, burjuvaziyle sınıf işbirliği politikası eskiden beri izleniyor. Özellikle büyük kentlerde bir iş bulabilen, bu yüzden işsizlere göre kendini şanslı sayan, içinde bulunduğu statükoyu bozmak istemeyen işçiler, bu partilerde örgütlendi. Bunun yanında toplumsal işbölümünün kendilerine sağladığı imtiyazlara sıkı sıkı sarılan aydın kesimi de, reformist sol partilere yöneldi. Kapitalizme ve burjuva egemenliğine dokunmadan sadece ekonomik-toplumsal koşulları iyileştirmek isteyen unsurlara dayanan sosyal-reformist partiler, burjuvaziyle uzlaşmayı bir çizgi haline getirdiler. Sosyalizm iddiaları gereği sosyalist görünmekle birlikte, bu çizgi burjuva sosyalizmini ve küçük burjuva sosyalizmini aşamıyordu. Sosyalizmden söz ettikleri zaman da, sosyalizmi belirsiz bir geleceğin sorunu olarak ele alıyorlardı. Gerçekte ise sistem onarıcılığı yapıyorlardı. 70'li yıllarda devrimci hareket, düzene ve sosyal reformistlere meydan okuyunca, eski sosyal-reformist hareket, tüm çabasını devrimcilere karşı mücadeleye yöneltti. Devrimci düşmanlığıyla burjuvaziye büyük bir destek verdiler. Ele geçirdikleri sendikalar ve meslek birlikleri eliyle denetledikleri kitleleri burjuva partilerin peşine taktılar. Tam da bu sıralar, sınıf mücadelesi, iç savaş sürecine girmiş ve devrimci durum ortaya çıkmıştı. Yani burjuva ege-

Burjuvazi, işçi sınıfını yalnızca baskı altında tutmakla kalmaz, devrimci mücadeleden vazgeçmesi koşuluyla, onunla uzlaşma yoluna da gider. Nasıl olsa devrimci olmaktan çıkmış bir işçi sınıfı bir hiçtir. Kimi ödümler uğruna yapılan bu uzlaşmada burjuvazi kazançlı çıkar. Çünkü belli ödümlerle egemenliğini ve kapitalist düzeni güvenceye almış olur. Burjuvazi, durumun kritik olduğu bir zamanda ödün verir, yani işçi hareketinin güçlü olduğu bir sıra. Fakat işçi hareketi bu gücünü yitirmez, burjuvazi verdiği ödümleri geri almak için büyük bir şiddetle saldırıya geçer. Böylece, işçi sınıfı, kısmi istemler uğruna, devrim yapmaktan, toplumsal kurtuluş mücadelesinden vazgeçtiği gibi, bu yüzden daha sonra elindekilerden de yoksun kalır.

menlik derin bir sarsıntı geçiriyordu. Böyle bir dönemde, sosyalist-reformist güçler, burjuvazinin yardımına koştu. Bu gelişmeler, yaşanan devrimci krize rağmen, burjuvazinin hala nasıl ayakta kaldığına bir açıklık getiriyor.

Eski küçük burjuva sosyal-reformist hareketin kaçınılmaz çöküşünden sonra, 90'lı yıllarda yeni reformist hareket ortaya çıktı. Yeni reformist hareketin bir farkı, küçük burjuva devrimciliği geçmişinden gelmiş olmasıdır. Bu nedenle, halen devrimci etkileri üzerinde taşıyan kitlelerin yeni yönelişe ikna etmesi kolay değildi. Bunun için aldatma, oyalama ve çürütme yöntemlerine başvuruldu. Bu sıra, sosyalist ülkelerde meydana gelen karşı-devrim, onlar için bulunmaz bir destek oldu. Sosyalizmden kitlesel kaçışların yaşandığı bu dönemde, onlar da sosyalizmden kaçış için bu durumu sonuna kadar kullandılar. Sosyal reformist partilerin kitleleri, devrimden uzaklaştırmak için yoğun gayret içinde olduğu bir dönemde, devrimci durum olgunluk kazanmış ve sınıf savaşımı

şiddetli iç savaş aşamasına girmişti. Burjuvazi bir kere daha ne egemendi, ne de yönetebiliyordu, ama burjuvazinin emekçi halk içindeki dayanağı olan sosyal-reformizm, bir kere daha burjuvaziye yardım elini uzatıyordu. Fakat, burjuva sınıf işbirlikçilerinin tüm engellemelerine rağmen devrim yükselişini sürdürdü. Bu sefer reformizmin yeni taktiği "bir arada yaşama" oldu. Yani, gericilikle, faşizmle bir arada yaşama. Amaç, kitlelerin hedefini şaşırtdır, onları devrimden vazgeçirmektir. Bazıları da gericiliğin yardakçılığına ve uşaklığına soyundular. Hep birlikte devrimi ve ilerici kitleleri gericiliğin peşine takmaya çalıştılar. Bu, tam bir alçalıştır, işçi sınıfının davasına, ilericiliğe, devrimciliğe tam bir ihanettir. Bu, devrim ve komünizm düşmanlığıdır. Küçük burjuva reformizmi, gericici bir çizgiye oturmuştur. Bu politika, devrimci ve ilerici kitlelerden büyük tepki görünce, bunun karşısında bunlar ikiyüzlülük yapıp "emperyalizme ve gericiliğe karşı mücadele"den söz etmeye başladılar. Artık ne derlerse desinler, bunların gericici mayaları açığa çıkmıştır. Bu politikaları da işe yaramıyor, devrim yoluna devam edecektir.

Her şart ve durumda görüşleri ve pratiğiyle proletaryanın nihai hedefini, devrim ve komünizm davasını temsil eden proletaryanın devrimci sınıf partisinin olduğu bir yerde burjuvazi uzun süre ayakta kalamaz.

C.DAĞLI

ANTI-MİLİTARİZM VE PASİFİZM

Gerçek bir halk ayaklanması karşısında, burjuvazinin elindeki güvenilmez araçlardan biri, sanılanın aksine, düzenli ordudur. Tarihte, düzenli orduların üzerinde dağıtıcı etkide bulunmayan ya da düzenli ordunun bir kısmını koparıp almayan tek gerçek halk devrimi bulamazsınız. Dünyanın en militarist devletlerinden biri olan İsrail'de şu son yaşananlara bir bakın. En modern siyonist savaş aygıtı karşısında Filistin ve Lübnan halkının kahramanca direnişi, siyonizmin şovenist histerisiyle nefes alan bir orduyu bile içten sarsabiliyor. Ki İsrail, sadece siyonist ideolojisiyle değil, paranoyakça bir güvenlik söylemi üzerine kurulan toplumsal aygıtları ve nihayet bütün bu sisteme kan taşıyan Yahudi toplumunun genel eğilimleriyle de, dünyanın en militarist topluluğudur. Ama, bölgede ve dünyada esen devrim rüzgarları, sınımsız zırhlarla çevrili bu militarist duvarları bile deliyor, içeri sızıyor, safları bozuyor, kafaları karıştırıyor, İsrail ordusunun yedek erlerini isyancı duygulara sürüklüyor.

Son zamanlarda benzer gelişmeleri, üzerinde yaşadığımız topraklarda da görmek mümkün. Devrimin taze bahar havası, ordunun sınımsız kapatılmış kapılarının çatlaklarından sızıyor, kışlalara sessizce dağılıyor. Bunun kadar önemli olan, toplumun kendisine ağır gelen militarizmi kusması, bünyenin kendisine yabancı bu unsuru reddetmesidir. Ölen askerlerin acılı aileleri, artık bu ölümleri sorgusuz sualsiz karşılamıyorlar. Militarizmin çözülme momentine girmiş bulunuyoruz.

Bu momenti daha iyi anlayabilmek için, burjuva toplumda militarizmin anlamı, yeri ve kendisini sunuş tarzına bakmak, sınıflar mücadelesinin gelişimiyle, militarizmin geçirdiği dönüşümleri göz önünde bulundurmakta yarar var.

Toplumun Üstündeki Özel Adamlar

Militarizm, sınıflı toplumlara özgüdür. En gelişkin ve gerçek anlamını kapitalizm altında bulur. İktidarı elinde bulunduran sınıf, ezilen ve sömürülen sınıfları baskı altında tutmak için, her zaman silahlı adamlar aygıtı geliştirmiştir. Burjuvazi, kendi kurduğu yasal çerçeveye bu özel silahlı adamlar topluluğuna, önceki toplum biçimlerinde görülmeyecek denli gerçek kurumsal işlev kazandırmıştır. Polis ve askerlerden oluşan bu özel aygıt, yasalarca dokunulmaz kılınır ve halkı oluşturan emekçi sınıfların çıkarlarına tümüyle yabancılaştırılır. Böylece, iktidardaki egemen sınıfla bu özel aygıtın çıkarları iç içe girer. Egemen sınıfın çıkarlarına hizmet durumu, en olmadık yalanlar

ve abartılarla şişirilmiş söylenceler (mitler) tarafından saklanıp süslenmedikçe, militarist yapının ayakta uzun süre kalması olanaksızdır. İşte bu, halkı oluşturan emekçi sınıflara tümüyle yabancı, yasalarla dokunulmaz kılınmış, egemen sınıfa hizmetkarlığı abartılı kurgular ve söylencelerle gizlenen bu silahlı kurumlaşma, militarizmi oluşturur. Bir toplumun militarize edilmesi, özel silahlı adamların dokunulmazlığının düzeyiyle, abartılı söylence ve kurguların toplum üzerindeki etkisinin düzeyiyle ölçülür.

Sosyalist ülkelerde, modern silahlarla donatılmış düzenli ordular olmasına rağmen, militarizmin etkisi toplumda görülmez. Bu si-

lahlı adamlar topluluğu, ne sosyalizm altında yaşayan emekçilere yabancıdır, ne dokunulmazlık ve topluma üstünlük kazanmışlardır ne de silahlanma tekeli onlara aittir. Sosyalizmde ordu, militarist değil, halkın ordusu karakterindedir. Bu yüzden olsa gerek, tüm dünya 1989 yılında Tiananmen Meydanı'nda tek bir adamın otuz tane tankı durdurduğuna şahit oldu. Militarizm, değil tek kişinin karşısında durmak, önüne çıkan kalabalıklardan ezip geçmekte hiçbir tereddüt göstermez. Yine benzer bir olay, henüz SSCB ayaktayken yaşandı. 1991 yılında Yeltsin çevresinde toplanmış karşı-devrimciler sokakları doldurduğunda, KGB'nin iç güvenlikten sorumlu özel timleri, "bunlar bizim komşularımız, tanıdıklarımız" diyerek verilen emirleri yerine getirmemişti. Militarizm, böyle "naif"liklere asla prim vermez.

Devrim Dokunulmazlara Dokunur

Militarizm, burjuva toplumun artık ayrılmaz bir parçasıdır. Yaşayan bir organizma gibi, yayılma, güçlenme ya da çözülme koşullarına sahiptir. Militarizmin varlığı, düzenli ordu ve ona bağlı kurumların varlığıyla özdeş değildir. Önemli olan şu ki, bu kurumların emekçi sınıflar karşısındaki dokunulmaz konumları ve kendi varlıklarının gerçek nedenlerini gizleyip süsleyen abartılı söylemler ve kurguların etkinliğidir. Sınıflar mücadelesi geliştikçe, burjuvazi ve proletaryadan oluşan iki temel sınıfın arasındaki çelişki ve çatışmaların tüm nitelikleri açıklığa kavuşturulmuş, ve kendi sonucuna doğru yol aldıkça, militarizmin söylence ve kurguları işe yaramaz, dokunulmazlık zırhı delinir ve militarizm çözülmeye başlar.

Militarizmin güçlenmesi, her zaman burjuva egemenliğin lehine işlemez. İki nedenle bu böyledir. Birincisi, militarizme ayrıcalık ve dokunulmazlık sağlayan etkenler, burjuva toplumunda sermaye gücü dışında, ikinci bir güç ortaya çıkartır, burjuvazinin bu gücü satın alma fiyatı yükselir. İkincisi, militarist söylem, abartılı söylemler ve keskin kurgulara dayandığı için, hem oldukça kırılgandır, hem de burjuvaziye politik alanda esneme payı bırakmaz.

Türkiye'nin tekelleri sermayesi, son zamanlarda, militarist kurumların elinde toplanmış güçleri kendi kontrolüne alabilmek için, sarfediyor. "AB uyum yasaları" bu amaçla kullanılıyor. Sosyal reformistler ise, militarist gücü sermaye karşısında "hazır ol"a geçiren bu gelişmeleri adeta sevinçle, alkışla karşılıyor-

lar. Oysa tekelci sermayenin derdi, toplum üzerinde sermayenin gücü oranında bir egemenlik oyununa izin veren çerçeveyi oluşturmaktır. Sahip olduğu sermaye birikiminin ötesinde bir politik güç barındıran her türlü oluşumu budamak, tekelci egemenliğin politik bir eğilimidir. Yani tekelci sermaye militarizmi çözümü, sadece onun fiyatını düşürmeye çalışıyor.

Militarizme Karşı Mücadelede

Yeni Düzey

Türkiye’de militarizmin çözülmesi için güçlü bir zemin var. Devrimin onlarca yıllık darbelemeleri, militarist kurumları oldukça yıprattı, dokunulmazlık zırhında onlarca delik açtı. Bu yıpranmışlık, son zamanlarda çoğalan “askeri ihalelerde yolsuzluk” davalarında açıkça görülüyor. Militarist kurumlar her zaman, “kol kırılır, yen içinde kalır” anlayışıyla, astın üste tam tabi olmasına dayalı bir disiplini hayata geçirdi. Oysa şimdi disiplin kırıldı ve alt rütbe, üst rütbeyi ihbar ediyor. Her ihbar ve duruşma, militarizmin dokunulmazlık zırhını biraz daha zayıflatıyor, “şeref” duvarlarından bir tuğla daha söküyor.

Bu topraklarda militarist kurumlar, on yıllara yayılan bir iç savaşın temel yürütücüleri oldular. Bir dış düşmana karşı yürütülen savaştan çok daha zorlu bir süreçtir bu. Herşeyden önce, böyle bir uzun iç savaşın gerçek niteliğini, gidişini ve sonuçlarını gizlemek, çok daha büyük bir propaganda çabasını, hastalık derecesinde abartılı söylem ve kurguların son sınırına kadar zorlanmasını getiriyor. Bu çaba da, militarizmi ayakta tutmak için uç noktalarda gezinen bir söylem keskinliği ve tahammül sınırı dar bir hassasiyet yaratıyor. Militarizmin yarattığı bu sırça köşk, en ufak darbelerde büyük sarsıntılara zemin oluşturuyor.

Oysa geniş kitleler üzerinde kalıcı etkiler söylemlerin hemen her zaman gerçek tarihi zeminleri vardır. Bugünkü iç savaş ise, abartılı söylenceler, aşırı uçlara itilmiş duyarlılıklar ve kurgular üzerinde duruyor. Bu yüzden, bir asker annesi; “Benim oğlum Çanakkale’de savaşmadı, o şehit değil” derken, burjuva iç savaşın abartılı kurgularını yerle bir ediyor; bu söylencelerin gerçek ve tarihi olaylar karşısındaki güçsüzlüğünü açığa vuruyordu.

Savaşlardaki büyük kayıplara hemen hiçbir toplumun tahammülü kalmadı. Çünkü artık çoğunlukla kentlerde yaşıyorlar. Türkiye’de nüfusun %70 gibi yüksek bir oranı kentleri mesken tutuyor. Çocuk sayısı düşüyor. Ve kırsal alanın dolaysız ilişkilerinden ve dayanışmasından yoksun kalan emekçi aileler, çocuklarını kaybettiklerinde, yaşam güvencelerini de kaybetmiş oluyorlar ve artık eskisi gibi “Vatan sağolsun” demiyorlar. Kentlerin sınıf savaşımına daha yakın alanlarından gelip, askere gidenlerin sayısı arttıkça, bu sorgulama iki taraflı hale geliyor. Hem kışlanın içinden, hem de asker yolu gözleyen evlerden.

Militarizmin zeminini parçalamaya devam eden bu unsurlar, sermayenin özel silahlı adamlar topluluğunun devrim karşısında uğradığı başarısızlıklar ölçüsünde, etkin olabilirler. Uzun iç savaşta bir türlü istediği sonucu alamayan sermayenin militarist kurumları, yaşadıkları moral bozukluklarını, söylemlerini daha da keskinleştirerek, dokunulmazlık zırhlarını kalınlaştıracak, yasalar çıkartarak ya da Hakkari’de çöp toplamak gibi in-

sanda sadece gülme hissi uyandıran gösteriler tertipleyerek kapatmaya çalışıyor. Ve tekelci sermaye, militarizmin dağılma tehlikesini gördüğü için, onunla giriştiği egemenlik kavgasına bir süreliğine ara vermiş görünüyor; basın-yayın araçlarının desteğinde, şimdilerde en uç-uçuk militarist söylemlere güç katıyor. Ece Temelkuran’ın ifadesiyle: “Savaşın dilini yeniden üretiyorlar”.

Tekelci sermayenin bütün çabalarına rağmen, Türkiye’de militarizm, bir çözülme dönemini yaşadığına dair işaretler veriyor. Devrimin taze bahar havası, kışla kapılarına gelip dayanmıştır. Tekelci sermaye, onu orada tutmak için elinden geleni yapıyor. Devrim güçleri de, bu kapıları zorlamak için özel çaba içinde olmalıdır. Artık devrim ve ayaklanma güçlerinin, “orduya karşı mücadele”den, “ordu içinde mücadele”ye geçeceği günler yakındır. Onu tekelci sermaye için güvensiz bir güç haline getirebilmek amacıyla, sınıf gerçekliğine dayalı anti-militarist kampanyalar başlatmanın zamanıdır.

Anti-militarizm, silah ve şiddet karşıtlığı olarak adlandırılıyor. Küçük-burjuvalara özgü pasifizmden kaynağını bulan bu anlayış, militarist söylemler karşısında güçsüz, hiçbir şey vaat etmeyen ve hiçbir şey yaratma-değiştirme gücü bulunmayan bir anlayıştır. Oysa, her proleter bilir ki, silahı ve şiddeti reddetmek, sınıf düşmanları karşısında çırılçıplak kalmak gibidir. İç savaşlar ve sert mücadelelerle geçen tarihi, kendi sınıf eğilimlerine ve iç güdülerine katan emekçiler pekala bilirler ki, toplumun karşısına çıkan büyük sorunlar, ancak zor yoluyla çözülür. İşte bu yüzden proletarya, askerlik hizmetini reddetmez. “Vatan borcu” olduğu için değil, burjuva ordusunda kendisine verilecek silah ve askeri teknik eğitimi, kendi öz kurtuluşunda kullanmak için.

Militarizm karşısında çaresiz kalan bir başka anlayış; son zamanlarda “İsrail askeri olmayacağız!” sloganında dile gelen anlayıştır. Tıpkı küçük burjuva pasifistleri gibi, bu anlayış sahipleri de, temelsiz bir anti-emperyalizm üzerine kağıttan şatolar inşa ediyorlar. Anti-emperyalizm, mücadeleyi anti-kapitalist mücadeleden kopartan küçük burjuvalar, her adımda bir başka çukura yuvarlanan topal bir at gibidir.

Önemli olan militarist kurumların, ABD ya da İsrail’in hizmetinde olması değildir, sermayenin hizmetinde olmasıdır. Bu niteliğini koruduğu sürece, bugün İsrail için, yarı Gürcistan için, öbür gün İran-Suriye’ye karşı ABD için, ve ama her zaman sermaye iktidarını korumak için kendi emekçilerine karı savaşmaya devam edecektir. Düzenli ordunun bir sınıf niteliğini göstermeyen “İsrail askeri olmayacağız” türü sloganlar, militarist söylemler karşısında, adeta kendi karşıtına dönüşüyor. Bu tür sloganlar, ulusal duygulara hitap ediyor ve militarizmi sarsacak güce ulaşamıyor. Doğru olan, asker elbisesi içindeki proleter ve diğer emekçi sınıflara hitap etmektir. Ulusu değil, sınıfı öne çıkartmaktır. Leninistler, İsrail, ABD veya Mısır hiç farketmez, dünyanın bütün düzenli ordularındaki askerlere aynı çağrıyla sesleniyor: Farklı uniformalar altındaki sınıf kardeşlerinize değil, sizinle aynı üniformayı taşıyan burjuva hizmetkarlarına doğrultun silahlarınızı...r

ULUSALCILIK KAZANINI

KİMLER KAYNATIYOR

Kızılmacılık denen ucube, her tarafta karşımıza çıkmaya başladığına göre, proletarya adına, bu ucube karşısındaki tavrımızı yeniden açıklamak gerekli oluyor. Nedir Kızılmacılık? Tekelci işbirlikçi sermayenin yeni bir aldatmacası mı, yoksa tekelci konumlarından düşenlerin sarıldığı bir yılan mı? Kızılmacılığın kökenleri biliniyor. 2.Dünya Savaşı sırasında Nazilerle ilişkiye girip Orta Asya'yı yeniden fethetme sevdasına kapılan Pan-Türkistler vardı. Kızılmacılığın onları rüyasıydı. Ve çoğu, CHP saflarında yöneticilik yaptılar. CHP'li Saraçoğlu'nun başbakanlığı döneminde estirilen Pan-Türkist rüzgarlar, Türkeş gibi kadroların yetişmesine ve etkinlik kazanmasına yol açtı.

Kızılmacılık, şu ya da bu gruba mal edilemeyecek denli burjuva siyasetinin üzerinde etkili oldu; devlet kurumlarının temel ideolojisi haline geldi. Cumhurbaşkanlığı forsundaki "16 Türk devleti"ni simgeleyen yıldızlar; ya da Kara Kuvvetleri brövesindeki kuruluş yılı olarak geçen M.Ö.500 küsürlü tarih, Kızılmacılığın kaynağı olan Pan-Türkizmin devlet içindeki üst düzey varlığına kanıtlar oluşturuyor.

Sadece devlet kurumları mı? AKP'nin bu yıl "Türk Davası Kullantı" toplama yarışında MHP'yi alt etmesi; Recep Tayyip Erdoğan'ın yeri geldiğinde "milyetçilik benim genlerimde var" diyerek yaka-bağır yırtması hatırlanırsa; ya da Baykal'ın "demir döverek milliyetçi olunmaz" laflarıyla bu yarışa katılma hevesi göz önüne getirilirse; Pan-Türkizm ve Kızılmacılığın tüm tekelci partilerin temel ideolojik yönelimi olduğu anlaşılır.

Kızılmacılığa kaynaklık eden Pan-Türkizm, devlet ve sermayenin genetik şifrelerine kazılı, bir totem gibi kutsadıkları, önünde eğildikleri ideolojidir. Ancak son zamanlarda Kızılmacılar, farklı bir söylemle ortaya çıkıyorlar. Pan-Türkist refleksler, anti-emperyalist şekere bulanıp öyle sunuluyor topluma. Tekelci sermayenin kimseye göz açtırmamaya yeminli en karanlık, en gerici özlem ve eğilimlerinin sözcüsü olarak sahneye fırlayan Av.Kemal Kerinçsiz ve ekibinin kameralar önünde anti-emperyalist nutuklar atmaları, ne bir tesadüftür, ne de bu dar kafalı katiller sürüsünün bir tercihidir. MİT'yle, polislerle, yerel parti örgütleri ve cemaatleriyle, toplumun nabzını tutan tekelci sermayenin, bu söylemin geliştirilmesinde belirleyici olduğu unutulmamalıdır.

Öyleyse soruyu yeniden, bu kez farklı biçimde soralım: Toplumun oluşturan sınıflar ve bunların iktidar yapısıyla olan ilişkilerinde ne gibi değişimler oldu ki, bugünün Kızılmacıları ulusçu ve anti-emperyalist söylemlere ağırlık veriyorlar? Peşine düşüp aydınlatmamız gereken soru budur.

Tam İlhak Çemberinden Çıkış Yok

Emperyalist sermayenin Türkiye ekonomisini ilhakı öylesine ilerleri boyutlara varmıştır ki, en iri tekeller bile bu daralan çemberi biraz gevşetmeye çalışsalar, daha beter bir mengineye alınıyorlar. Sonuçta, işbirlikçi tekeller büyüdükçe, emperyalist sermayenin ekonomiyi kontrol ve yönlendirme olanakları daha da artıyor. İşte iki örnek:

Erdemir'in özelleştirilmesi sırasında bir grup sanayi odası başkanı, ortak bir girişim kurdular ve ihaleye katıldılar. Sloganları "Er-

demir ulusal sermayenin olsun"du. Sonuçta ne oldu? Katıldıkları ihalede fiyatı yükselttiler ve Erdemir'in çoğunluk hisseleri, piyasa fiyatının neredeyse iki katına OYAK Holding'in elinde kaldı. Sanayi odası yöneticileri ihale sonucunu çalgınca alkışladılar, burjuva sendikacılar, "çok şükür" duaları eşliğinde toprağa yüz sürdüler. Bunca alkış ve gerdan kırmalar arasında OYAK(Ordu Yardımlaşma Kurulu), Erdemir gibi yağlı bir kemiği sıyrabilmek için dişlerinin yeterli olmadığını kısa sürede gördü. Ve ortaklık için hemen kapıları çalmaya başladı. İlk adres, ihalede rakibi olan, Luxemburg merkezli Arcelor oldu. Fakat ortaklık görüşmelerinden sonuç alınamadı.

OYAK Holding, bu kez bankaların kapısını çaldı. İhalede üzerine kalan 2,5 milyar doları bir araya getirebilmek için Avrupa ve Amerika bankalarından borç aldı. Bir çok uzman, OYAK'ın bankalardan aldığı yüklü krediyi zamanında ödeyemeyeceğini, bu yüzden borç karşılığı rehin tutulan bütün Erdemir hisselerini kaybetmekle kalmayacağı, ama aynı zamanda, şu günlerde satışa sunduğu Oyakbank'ı da bu uğurda kurban edeceğini belirtiyorlar. Bu hikayede OYAK, güçlü ve karanlık emperyalist para devlerinin kötü emellerine kurban olan saf köylü kızı gibi görünüyorsa da, gerçek böyle değil. OYAK, bütün o ulusalcı tafrasına rağmen, Türkiye'de emperyalist sermayenin yerleşmesine katkıyı yapan sermaye odaklarından biridir. Fransız Renault'sunun taşeronu, yine Fransız sigorta devi AXA'nın temsilcisi, Avrupa'nın çimento devlerinin uzantısı kimdir sularının ortak cevabı, elbette OYAK'tır. Bu işbirliği ilişkilerini 60'lı yıllardan beri geliştiren OYAK'ın, Erdemir'in ihalesinde saf köylü kızını oynadığını sananlar yanlırlar. Tersine, yılların işbirlikçisi, kendi konumuna özgü sezgileriyle, Arcelor ve dev finans merkezlerinin küçük ortağı olarak, onların kanatları altına sığınmazsa, durumunun daha kötüye gideceğini anlamıştır. O nedenle, Erdemir'i fiyatının üzerinde bir değerle satın alma girişimini göze aldı.

Benzer bir süreç, Tüpraş'ın tamamıyla özelleştirilmesinde yaşandı. Koç Holding Tüpraş ihalesinde ödeme tahhüt ettiği 4,2 milyar dolarla, Türkiye'nin en büyük rafineri grubunun piyasa fiyatını %80 oranında artırmış oldu. Koç Holding, bu aşırı şişirilmiş parayı ödeyebilmek için, J.P.Morgan adıyla meşhur ABD'nin en büyük yatırım bankasına Arçelik ve Migros hisseleriyle Tüpraş hisselerini rehin etmekle kalmadı, aynı zamanda İzocam, Döktaş ve Demirdöküm gibi sanayi devlerini elinden çıkarmaya mecbur kaldı. Bu kadar büyük bir bedelle sahip olmayı arzuladığı Tüpraş'ta ise onu, %1 gibi küçük bir ortaklıkla büyük bir kontrol avantajını elinde tutan Shell tekeli ile adeta kafasına silah dayanmış bir acelecilikle satılan %14 hissenin sahibi Samir Ofer bekliyor olacak. Shell'in arkasında, siyonizmin en büyük maddi destekçilerinden Rothshild ailesi var. Sami Ofer de, İsraili işadamı kimliğiyle, Ortadoğu'da Amerikan finans devlerinin temsilciliğini yürütüyor. *

Türkiye'nin en önemli ve en büyük sanayi devlerinin kaçınmadığı bu kötü kader, emperyalist sermayenin tam ilhak süreci, bankalar üzerinden adeta buldozer gibi geçiyor. Son üç yılda hızlanan el değiştirme operasyonlarıyla 15 banka "yabancı" sermayenin kontrolüne geçti. Üç yıl önce bankacılık sektöründe "yabancı"ların payı %7 iken, şu günlerde %40'ın üzerine çıkmış durumda. Ve Ak-

bank, Oyakbank sırada. Elbette bu rakama, bankaların "halka açık" hisselerinin çoğunluğunu elde tutan "yabancı"ların ağırlığı dahil değil. Üstelik sektördeki bankaların tümünün, uluslararası finans merkezlerinden ucuza aldıkları büyük miktarlarda döviz borçları var. Bu borçlar, tüm bankalar üzerinde öyle büyük bir baskı oluşturuyor ki, el değiştirme operasyonları göz açıp kapayıncaya kadar sonuçlanıyor.

İmalat sektöründeki bağımlılık ise, bundan daha iyi bir görüntü vermiyor. Sanayi üretiminin ithalata bağımlılık oranı, son dört yılda neredeyse iki kat arttı; %32'den, %59'a. Ve bu yüksek orana sadece hammadde, ara madde dahil. Makine ve teçhizatındaki bağımlılık da eklenince, bu oranın çok daha yukarılara tırmanacağı kesin.

Ekonominin geneline ait bütün bu yüksek oranlar ve rakamlar ve de bu oranlara çok kısa bir dönem içinde ulaşılmış olması olağandışıdır. Bu denli hızlı bir dönüşüm, ancak ekonomi-iktidar ilişkilerinde ciddi bir değişimin, kağıtların yeniden karılıp dağıtıldığının göstergesi olabilir.

Hegemonya İlişkilerinde Yeni Basamaklar

Sermayenin üretim-birikim çarklarında meydana gelen bu değişimler, hem hegemonya ilişkilerini etkiliyor ve buna bağlı siyasal-kültürel iklimi değiştiriyor; hem de bu hegemonya ilişkileri üretimdeki değişimleri hızlandırıyor. Değişimi kısaca göstermek yerinde olur.

2000'li yıllara dek teknelci sermayenin emperyalist sermayeyle ilişkisi, ağırlıklı olarak imalat sanayi üzerinden yürütülüyordu. Bu şekilde faaliyet gösteren şirketlerin hepsi, emperyalist sermaye gruplarının işbirlikçisi, taşeronu ya da sözleşmeli alt üreticileriydi. İmalat sanayinin yalnızca %15'i ihraç ediliyordu. (Bu oran günümüzde %35'lere tırmandı.) O yıllarda bağımlılık ilişkileri daha çok iç pazarın kontrolüne dayanıyordu.

İç pazarın kontrolüne dayalı bağımlılık ilişkisi, kendine uygun bir hegemonya biçimi yaratmıştı. En üstte işbirlikçi bir avuç teknelci, alta doğru indikçe kalabalıklaşan bir sermaye tabanı üzerinden, iktisadi-siyasi egemenlik basamakları ortaya çıkarmıştı. İç borç servisleriyle bankalar, Merkez Bankası aracılığıyla, Tahtakale'nin döviz borsası kontrol ediliyordu. Devlet kurumları ve şirketlerin iç içe geçtiği, en üst basamağın bir alt düzeyindeki bu basamakta, profesyonel finansçılar, hisse ve tahvil zenginleri, yani teknelci kapitalizmin rantiyecileri-kupon kırıcıları ve spekülörleri, kocaman bir memeden kendilerini besleyip durdular. Burjuva egemenliğin en alt basamağında ise, daha çok Halkbank ve Ziraat Bankası tarafından beslenen, TOBB'a (Türkiye Odalar Ve Borsalar Birliği) üye, daha küçük sermaye grupları bulunuyordu. Sayıları 3 milyonu aşan bu kalabalık topluluk, kentlerin sanayi ve ticaret odaları yöneticilerini, KOBİ'ler (Küçük-Orta Büyüklükte İşletmeler) denen işletmeleri, tekellerin büyük bayilerini ve tarım çiftlikleri sahiplerini barındırıyor. En tepedeki basamağın örgütü TÜSİAD (Türkiye Sanayici Ve İşadamları Derneği), tabandaki örgüt TOBB'la el ele, bu kalabalık "işadamları" nı teknelci egemenliğin yerel uzantıları haline getirerek (ve dahası, TÜSİAD herkese kendi konumunu ve rolünü kabul ettirerek), hegemonya zincirini tamamladılar.

Ard arda gelen 1999 ve 2001 ekonomik yıkımları, teknelci egemenlikte alt üst oluşlara neden oldu. Bağımlılık ilişkilerinde hızlı değişimler oldu; bu ilişkiler, artık iç pazarın kontrolü üzerinden yürütülüyordu. Bu yeni dönemde emperyalist sermaye iç pazarı kontrol etmek için, işbirlikçi tekellere ihtiyaç duymayacak denli ekonomi üzerinde etkinlik kurdu. İmalat sanayinin artık %95'i ihraç edilmek üzere hazırlanıyordu. İhracat ve ithalatın toplamından oluşan dış ticaret, Milli Hasıla'nın neredeyse %60'ı civarına çıktı. Dünyanın ileri kapitalist ülkelerinde bu oran, %20'ler civarında. İthalat

ve ihracattaki bu olağanüstü hızlı tırmanış, emperyalist sermayeyle sürdürülen bağımlılık ilişkilerinin iç pazarın kontrolüne değil, sermaye birikiminin dış pazarlara yönelmesine, kısaca "tam ilhak"ın tamamlanmasına dayandığını ifade ediyor.

İç pazarın dış (emperyalist) pazarla bütünleşmesi ve her açıdan kontrolüne geçmesi, hegemonya ilişkilerinde en üstte bir basamağın daha ortaya çıkışına neden oldu. İmalat sanayinin işbirlikçilik üzerinden yükselen tekelleri, eskiden hacimleriyle orantılı olan ayrıcalıklarını yitirmeye başladılar. Kim daha çok ihraç ediyor, daha çok ithal ediyorsa; kim daha çok dış kredi buluyor ve döviz borcu döndürüyorsa, hisselerini kim daha çok yabancılara açıyorsa, bağımlılık ve işbirlikçilik yarışının kralları oldular. Banka sahipleri, aracı kurumlar, yatırım fonları, hisse-tahvil obezleri, imalat sanayi üzerinde, yeni bir hegemonya kümesi oluşturdu.

Döviz artık ne Tahtakale'de, ne de Merkez Bankası'nda belirleniyordu. Faiz oranları da öyle. Dövizin ve faizin düzeyini belirleyen, Londra'yı mesken edinmiş birkaç finans deviydi. Bu finans devleri, tıpkı uyuşturucu bağımlısı gibi "sıcak para"ya müptela yaptıkları ekonomide, döviz kurunu istedikleri gibi oynatma ve bu sayede Türkiye'de faizleri, kredileri, yatırımları ve hatta kar oranlarını yeniden düzenleme gücüne kavuştular. İşte bu andan sonra tekeller, bu yeni ve oldukça dar hegemonya basamağı üzerinde kendilerine bir yer bulabilmek için, bu "sıcak para" akışını kendi üzerlerine çekmeye çalıştılar. Bankalar el değiştirdi, hisse senetleri havalarda uçtu. Gücü olan, mümkün olduğunca çok şirket satın alarak, büyümeye ve böylece kredi-borç sarmalında daha büyük pay sahibi olmaya girişti. Bankalar deliler gibi döviz kredisi çektiler. Milyarlarca dolar borç bulmak, artık "güvenin, istikrarın" bir yaftası haline geldi. Bankalar, aldıkları borçların büyüklüğünü reklam aracı haline getirdiler. Şirketler, çoğu döviz borcuna dayanan bilanço büyüklüklerini yansıttılar.

Tekelciliğin egemenlik basamaklarında, bu değişime uygun sarsıntılar yaşandı. Çukurova Holding, Uzanlar, Topraklar, Cingilloğulları, Nergiz Holding gibi daha niceleri, sanayide büyük şirketlere sahip oldukları halde, egemenlik konumlarından hızla aşağı yuvarlanmaya başladılar. Bu teknelci sermayeler, önce bankalarını kaybettiler, şirketleri ise haraç mezat satıldı. Bunlar aynı zamanda TÜSİAD üyesi, bu derneğin önde gelen temsilcileriydiler. Ama TÜSİAD, kendi üyelerini kemiren devlere aracılık yaparken, kendisi de eski etkinliğinden geri düştü. Başa gelen hükümetler, TÜSİAD'dan önce, "piyasa yapıcı" denilen bu bir avuç bankaların ve Londra merkezli finans devlerinin önünde sıraya girdiler.

Hegemonyanın en üstteki yeni basamağı, siyasi iktidar üzerinde büyük bir hakimiyet kurarken, eskiden nispeten geniş egemenliğin daha alt katmanları giderek daralmaya başladı. TOBB, birbirine dış bileyen cephelelere bölündü. Kentlerin sanayi odaları çok farklı tellerden çalmaya başlarken, ihracatçılar ithalatçıları suçlamaya, tekstilciler hazır giyimcilerin üzerine yürümeye başladı. Ucuza döviz bulma yolları açık olanlar, ithalata hücum edenler tekeller diyarına doğru yol alırken, Ziraat ve Halkbank'ın kredilerine talim edenler, diğerleriyle eşit olmadıklarını ve giderek hiyerarşik sistemin dışına itildiklerini farketmeye başladılar.

Bağımlılık ve Siyasi İktidar

Her büyük kriz dönemi, egemenlik ilişkilerini tepeden tırnağa sarsar. O güne dek hiyerarşik egemen yapının dışında veya alt basamaklarında yer alanlar, kendilerini merkeze doğru çeken bir dalgayı binerler. İşte bu ekonomik dalga, 1999 ve 2001 krizlerinde ortaya çıktı. O güne dek iç pazarın kontrolüne dayanan bağımlılık ilişkileri değişti, dış pazara (emperyalist pazara) tabiyet ve tam ilhak başladı. Bu yeni yönelimle birlikte, "AB üyeliği, dış dünyaya bütünleşme, iktidar değişimi" sözleri veren AKP, hükümet koltuklarını

doldurdu. Bu partiyi hükümete taşıyanlar, Londra finans merkezlerine bağlanan tekeller kadar, egemen hiyerarşide basamak atlama-yı vaat eden kriz dalgalarında umutla boğuşan sermaye gruplarıydı.

Ekonomik düzeyde yaşanan alt üst oluş, siyasi ve ideolojik-kültürel düzeyde yaşanan alt üst oluşlara eşlik etti. Burjuva ideolojisinin günlük söylemleri, öyle çok hızlı bir değişim geçirmede ama, gelinen noktada, aradaki fark, bürokratik ve siyasi kadrolardaki değişime yansdı. Siyasi tartışmaların seyri, "piyasaların verdiği tepki"ye göre değer bulmaya başladı. Böylece adım adım, özellikle yönetici kadrolar; "siyasa değil piyasa" prensibine alıştırıldılar. Borsa, döviz ve faizi olumsuz etkileyen her siyasi demeç, "tu ka ka" ilan edildi. Siyasi barometre, bu ölçülere vuruldu. Uluslararası bir bankanın yöneticisinden ya da bir şirket CEO'sundan "iyi gidiyorsunuz" lafını duyabilmek için, nice etekler öpüldü, nice gerdanlar büküldü. Çünkü artık egemenlik ilişkileri de, tıpkı ekonomi gibi, "beklentiler" üzerine şekilleniyordu. En tepede bu beklentileri spekülasyon kazanca çevirmeye hazır finans ve sanayi devleri duruyorken; en altta ise, biraz daha yukarı tırmanma beklentisi içindeki sermaye sahipleri varken, "beklenti" iklimine cevap verecek yönetici kadrolar başa geldi.

AKP hükümeti boyunca, önemli bir devlet geleneğini bozdu. Bugüne dek bürokrasinin ve yöneticiliğin yüksek düzeylerine, CHP'nin Mülkiyelileri, diğer partilerin de Türk Ocağı-Aydınlar Ocağı'ndan yetişen kadroları getirmesi bir gelenek olmuştu. Ama bu tür kadrolar, değişen ekonomik yapıya ve iktidar ilişkilerine cevap olamazdı. Bunun yerine AKP, özellikle bankacılık ve ticaret geçmişine olan "piyasacı-tüccar" adamları bürokrasinin tepesine dikmekle kalmadı, BDDK (Bankalar Denetleme Ve Düzenleme Kurulu), EPDK (Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu), ÖİB (Özelleştirme İdaresi Başkanlığı) gibi "bağımsız" kurullar aracılığıyla ekonomik iktidarın çarkları, bürokratik yapının dışına taşındı. Bu tür değişimlerin başlangıcı, AKP öncesine dek uzanıyor. Fakat söz konusu değişimlerin gücünü göstermesi ve gerçek işlevine kavuşması, AKP dönemiyle başladı. Böylece, Aydınlar Ocağı-Türk Ocağı'ndan gelenlerle Mülkiyelileri aynı potada buluşturacak "dışlanma" iklimi başlamış oldu.

Saflar Kanşık

Böylece bu topraklarda "anti emperyalizm" kazanında kaynayan bulaşık çorbanın hangi malzemelerden yapıldığını görmüş bulunuyoruz: İktidar basamağından düşen tekeller, yükselme umudu kalmayan tekel dışı sermaye grupları ve bürokrasinin bol sütlü memesinden eskisi gibi yararlanamayan Mülkiyeli-Aydınlar Ocağı adamları... Yıllarca emperyalizme hizmette kusur etmeyenlerin şimdi böyle bir koroda buluşması, kuşkusuz onların tercihi değildi, ama tarihin cilveleri böyledir işte!!

Kazananlar, kaybedenlerin karşısına geçip "küresel dünyaya ayak uydurma" marşı eşliğinde göbek atarsa, kaybedenler de elbet karşısına "biz kendimize yeteriz" marşıyla çıkacaktı. Her iki taraf da diğerinin sesini bastırmak için daha çok bağırırken, aslında aynı şarkıyı söyledikleri ortaya çıkıyordu. Kaybedenler, biliyorlardı ki, yükselme umutları olsa, aynı "küreselleşme" şarkılarını söyleyeceklerdi. Sermaye dünyasında, sermaye birikimine öncülük eden eğilimler neyse, sınıfın eğilim ve özlemlerine de bunlar damgasını vurur. Bu yüzden, ulusalcı sermaye şarkısını söyleyenlerin, emperyalist sermayeye tam ilhak temelinde buluşanların karşısında hemen hiç şansları yok.

Peki ama işbirlikçilik yanısını kazanıp emperyalist sermayeyle tam ilhak temelinde buluşanlar, nasıl olur da toplumda ve devlet kurumlarında Pan-Türkizmin yaygınlaşmasına, güç ve etkinlik kazanmasına izin verebilirlerdi? Hatta, bu konuda muhalifleriyle "mil-

liyetçilik" yanısına girmeleri bir çelişki değil miydi? Evet, bu bir tür çelişkidir. Bir yanda emperyalist sermayenin gündemine odaklanacak-sın, diğer yandan bu emperyalist gündeme karşı çıkan nüfusun %80'lere varan çoğunluğunu yönetmeye çalışacaksın. Günümüzün tüm bağımlı ülke burjuvalarının yaşadığı ve onları siyasal krizlere sürükleyen en önemli çelişkilerden biridir bu. İşte bu yüzden, tekelci sermaye, işbirlikçilik yanısını kaybedenlerin estirdiği "anti-emperyalist" söylem rüzgarlarını, ellerini ovuşturarak, gizli bir sevinçle izliyor. Ne de olsa bu söylemler, iktidar sahiplerinin kaybettiği sosyal desteği, başka bir şekilde burjuva dünyaya yeniden kazandırma olanağı sunuyorlar.

İçinde her türlü burjuva döküntünün bulunduğu bu sözde "anti-emperyalist çorbaya karşı, ortalama solun tavnı ibret verici. Bazen açıktan, bazen utangaç, çoğu zaman da tedirgin, ama bu çorbaya ilgi giderek çoğalıyor. Kızılmacı'yı çoktan sahiplenen Perinçekçileri ve onları bir adım arkadan takip eden fason TKP'yi bir kenara bırakırsak, geride kalanların da aynı eşik düzlemde buldukları görülebilir. Denizler için CHP ile aynı bildiriye imza atmamayı hiç dert edinmeyenler, "Türk bayrağını İncirlik'e dikelim" diyerek eli kanlı faşistleri samimiyet sınavına çağırıyorlar, Ahmedinejat ve Nasrallah ya da Saddam gibi gericileri kendilerine bayrak yapanlar çoğaldıkça, burjuva saflardan gelen "anti-emperyalizm" üfütükleri emekçi sınıfların saflarında elbette karmaşaya neden olacaktır. Ama zaten ortalama sol, 35 yıldır küçük-burjuva konumunu terk etmedi ve aynı sınıf konumunda kaldıkça, yaptıkları tek iş, burjuva etkileri emekçi sınıflara taşımak olacak.

Sorun şu ki, 70'li yıllarda anti-kapitalizmden koparılmış anti-emperyalizm, demokratik bir güç doğuruyordu. Oysa bugün, bu çizgiyi izleyen önce sosyal-şoven, sonra Kızılmacı hale getiriyor. Söylemde saflar ne denli kanşık görünürse görünsün, sınıfların gerçek çıkarları gün geçtikçe daha keskin renklere bürünüyor. Ve devrim öyle bir güçtür ki, her parti ve grubu, temsil ettikleri gerçek sınıf çıkarlarına göre ayrıştırır, safları netleştirir. Tekelci sermayenin uşakları Kızılmacılar, bugün toplumun karşısına "anti-emperyalist" söylemlerle çıkıyorlarsa, bu, tekelci sermayenin gerçek çıkarlarını savunmanın ne denli imkansız olduğunun ve toplumun karşısında bu çıkarları savunarak çıkan herkesi büyük bir fiyaskonun beklediğinin kanıtıdır.

* Tüpraş'ın bu şekilde bir ortaklık formunda el değişmesi, yalnızca ekonomik bir anlam taşımıyor. Tüpraş'ın Shell, J.P.Morgan gibi tekellerin kontrolüne geçmesiyle, ABD ve İsrail eksenli yeni Ortadoğu projesinin bir taşı daha yerine konmuş oluyor. Tüpraş'ın en büyük tedarikçisi olduğu konum ordudur. Tüpraş'ı kontrol eden, ordu üzerinde de etkin olur. Ayrıca bu rafineri grubu, sadece benzini üretmiyor. Aynı zamanda TNT ve diğer güçlü patlayıcıların hammaddesi olan Tolven gibi yüksek rafinaj ürünleri de üretiyor. Ortadoğu halkları üzerinde uçan ve kan kusan uçakların benzini, akıllı bombaların patlayıcıları, Tüpraş'ta üretilecek. Koç, büyük borçların altına seve seve girdiğine göre, bütün bu kan emici sürece aracılık ettiğinden büyük memnuniyet duyuyor olmalı.

** Burjuva cephesinde ideolojik ve kültürel iklimin değişmesine dair bir simge ararsak, herhalde bu en iyi, Fehmi Kuru'nun Bilderberg toplantılarına katılması olurdu. F.Koru, uzun yıllar, tekelci egemenlik basamaklarının altında yer alan, yukarıdakilerin işbirlikçilikten gelen güçleri karşısında konumlarını değiştiremeyen, bu yüzden "milli görüş" safsatasına sarılan sermaye gruplarının sözcüsüydü. O zamanlar, Bilderberg toplantıları, bu kesimler için adeta bir "şeytanlar ayini"ydi. Sonra ne oldu?? 1999 ve 2001 krizleri, bu kesimlerin yukarı tırmanma beklentilerini besledi. Dahası, emperyalizme bağımlılık öyle bir düzeye vardı ki, onu reddedene yaşam hakkı kalmadı. Eh, bu durumda F.Koru'ya da, enseyi-yüzü karartıp, Bilderberg şakşakçılığı yapmak düştü.

Filistin iç savaşa mı sürükleniyor? Son günlerde sıkça sorulan sorulardan biri budur. Hamas'ın seçimleri kazanmasından sonra yaşanan gerilim dönem dönem çatışmalara dönüşmüştü. Bir taraftan "Ulusal Birlik Hükümeti" görüşleri ileri sürülürken, diğer taraftan iç gerilim sık sık tırmandı ve çatışmalara dönüştü. Önce El-Fetih ile Hamas arasında cereyan eden çatışmalar, son zamanlarda genişledi. Hamas ile FHKC arasında da çatışmalar yaşandı.

Biliniyor. Hamas, İsrail siyonizmi ve ABD tarafından yıllarca dolaylı olarak desteklendi, kollandı. Onlar için asıl tehlike Filistin halkının devrimci yönelimi, hareketin sosyalizme büyümesiydi. Hareketi denetim altına alabilecek, onun devrimci yönelimini frenleyebilecek güçlerin önü açıldı. Filistin burjuva önderliği, Oslo süreciyle uzlaşma yoluna girdiğinde FKÖ'nün güç yitirme dönemi de başlamış oldu. Hamas, bu sürecin dışında kalarak ve Filistin halkının savaş kararlılığının üzerinden politika yaparak gücünü artırdı. Arafat'ın Mahmut Abbas'ın da rol aldığı komployla öldürülmesinden sonra, Filistin halkı üzerindeki El-Fetih gölgesi dağıldı. Artık halkı denetim altında tutabilecek Ebu Ammar (Arafat) yoktu. Seçim sürecinde İsrail'in "Hamas terör örgütüdür, seçimlere giremez" tutumuyla Hamas'ın halk içindeki desteği daha da artırılmış oldu. Ve Hamas seçimleri kazandı.

Sonrasında ekonomik ambargo geldi. Görünen Hamas hükümetinin zayıflatılmasının amaçlandığıydı. Ama tüm bu girişimler, özünde çok daha karmaşık sonuçların doğmasına yol açıyordu. "Dış düşman"ın bu tavrı çoğu zaman halkta "kendi hükümeti"ne daha fazla sarılma refleksini harekete geçirmekteydi. Özellikle İsrail'in kaçınılan asker bahanesiyle Gazze'yi bomba yağmuruna tuttuğu "Yaz Yağmuru Operasyonu" bu sahiplenmeyi daha da artırmış oldu.

Hamas, hükümet olduktan sonra da İsrail devletinin varlığını kabul etmediğini sık sık dile getirdi. Öte yandan İsrail ile dolaylı görüşmeler yapabileceğini de belirtmekten geri kalmadı. FKÖ ise 1988 ile başlayan dönemde İsrail devletinin varlığını tanımaktaydı ve 1967 sınırlarına dönüşü programına koymuştu. Oslo sürecinin temel içeriği böyle belirlenmekteydi. Filistin Özerk Yönetimi oluşturuldu. Devletleşme sürecine girildi. Aynı dönemde hareketin sınıfsal bileşimi arasındaki ayrımlar da su yüzüne çıkmaya başladı. Özerk Yönetim boşazına kadar yolsuzluğa, rüşvete battı. Burjuva sınıf karakteri adım adım kendini ortaya koyuyordu. Tüm bu sürecin dışında kalan Hamas güçlendi. Sonuçta seçimleri kazandı ve hükümet oldu.

"Ulusal Birlik Hükümeti" bu dönemde dile geldi. Oysa burjuva çizgide kurulacak bir "ulusal birlik", güçten düşmeye, dağılmaya mahkumdur. Filistin'de sınıfsal çizgiler belirginleşmiş, ayrımlar derinleşmiştir. Filistin burjuvazisi işbirlikçilik yolunda bü-

FİLİSTİN'DE İÇ SAVAŞA DOĞRU

Hamas, ne kadar isterse istesin, "ulusal birlik"ten yana olamaz. Yoksul kesimlerin öfkesi ve savaş kararlılığının üzerinden politika yürüterek hükümet olan bir güç için bu, kesin bir politik intihar demektir. Planlanan birlik içinde eriyecektir.

ABD-İsrail planı, Filistin halkının tam bir cendereye alınma planıdır. Bir ellerinde M. Abbas önderliğindeki burjuva iktidarın güçlendirilmesi var. Tüm mücadeleciler unsurların bu burjuva platformda eritilmesi ve istenen çizgiye çekilmesi amaçlanıyor. Diğer ellerinde halkın öfkesini devrimci rotadan saptıracak, dinci-gerici bir çizgiye hapsedecek Hamas var. Ayrıca Hamas üzerinden yaratılabilecek

iç çatışmalar ile hareketin enerjisinin başka kanallarda harcanması hedefleniyor. Hamas, bu politik atmosferde, iç çatışma yaratma görevini yerine getirmeye başladı bile. El-Aksa Şehitleri Tugayı üyelerini kaçırma girişimiyle çatışmaların hızlanmasının önünü açmıştı. Ardından FHKC taraftarlarına saldırması politik yöneliminin belirginleşmesi olarak görülmelidir. Sürecin derinleştiği gerici yüzü yığınlar nezdinde de daha net açığa çıkacaktır.

İç çatışmaların zamanla iç savaşa büyümesi muhtemel. Filistin devrimi bu yol ayrımına uzun bir süre önce gelmişti. Ona giydirilen ulusal elbise uzun zaman önce pek çok yerinden yırtılmaya başlamıştı. Filistinli devrimci güçlerin bunu tüm açıklığıyla bilince çıkarmamış olmaları bir olumsuzluk. Daha Arafat'ın son dönemlerinde, FHKC Genel Sekreteri Ahmet Saadet'in tutuklanması bir gerçeği net bir şekilde göstermeliydi: Filistin burjuvazisi emperyalist "Yol Haritası"na riayet etmek konusunda kararlıdır. Arafat dengelerin adamıydı. Ahmet Saadet'i tutuklatmasına rağmen İsrail'e vermemek konusunda bir irade göstermişti. Mahmut Abbas, tam bir işbirlikçi olarak, İsrail'in cezaevine zorla girerek Ahmet Saadet'i ve pek çok devrimciyi almasına göz yummuştur.

Süreç -eğer tüm bunları ve Hamas üzerinden başlayan çatışmaları iç savaş olarak görmek mümkün değilse- iç savaşa doğrudur. "Ulusal birlik" politikası bu gerçekler karşısında iflas etmeye mahkumdur. Filistin devrimi sınıfsal dinamiklerine oturdukça çehresini değiştirecek ve güçlenecektir. Devrim, dış düşmanlara olduğu kadar kendi burjuvalarına karşı mücadelenin sonucunda yolunu açacaktır. Gelişmeler, bu sürecin hızlanması olarak yorumlanmalıdır.

I. TÜRKİYE SOSYAL FORUMU

Katılımcı olarak yer aldığımız Türkiye Sosyal Forumu, 30 Eylül-1 Ekim tarihleri arasında İstanbul'da yapıldı. DİSK, KESK, TMMOB, İstanbul Tabip Odası, İstanbul Dış Hekimleri Odası gibi sendika ve demokratik kitle örgütleri tarafından organize edilen foruma Türkiye'den konukların yanı sıra dünyanın değişik ülkelerinden konuklar da yer aldı.

Mücadele Birliği olarak, ilk gün sabah yapılan Kürt Sorunu-Halklar ve Özgürlükler Mücadelesi başlıklı oturuma katıldık. HÖC, ESP, DTP ve EHP'nin düzenlediği oturumda değişik yönleriyle Kürt sorunu tartışıldı. DTP adına toplantıya katılan Şamil Altan konuşmasına başlarken idam sehpasında Kürt ve Türk halklarının birlikte mücadelesine vurgu yapan Deniz Gezmiş'i ve diğer devrimci önderleri anarak başladı. Demokrasi mücadelesinin temel dinamiğinin 1980'lerden bu yana Kürt özgürlük hareketi olduğunu söyleyen Şamil Altan, "Bu ülkede 20 yıldır savaşan bir güç var ama görmezden geliniyor" dedi ve "Türkiye devrimci hareketinin Kürt özgürlük hareketiyle kuracağı bir ittifak ve mücadele birliğinin demokrasi mücadelesini geliştireceği"ni ekledi. Ayrıca Kürt sorununda doktriner, grupçu, kariyerist anlayışları bir kenara bırakarak bakmak ve merkezi bir direniş organizasyonu oluşturmak gerektiğini vurguladı. Şamil Altan, son süreçte kendileri ve A.Öcalan tarafından yapılan ateşkes çağrısına da dikkat çekti ve "umarız olumlu cevaplanır" dedi. Diğer konuşmacılardan sonra oturumun soru-cevap bölümüne geçildi. Bu bölümde söz alarak DTP'den Şamil arkadaşımıza sorduğumuz "Umarız ateşkes çağrısı olumlu cevaplanır" diyorsunuz; ateşkesteki kısa bir süre önce Diyarbakır'da patlayan ve aralarında ağırlıklı olarak çocukların olduğu 12 kişinin ölümüne neden olan bombalar ateşkes önceden verilmiş bir cevap değil miydi?" sorusuna Şamil arkadaş "Sanırım yanlış anlaşıldım. Ben 'umarım olumlu cevaplanır' derken, sayın A. Öcalan'ın yaptığı çağrının HPG tarafından olumlu cevaplanmasını kastettim yoksa devlet tarafından bir beklentimiz yok" cevabını verdi. Ve aslında Kürt halkının "ateşkes" çağrılarına devletin olumlu cevap vermesini beklemediğinin altını çizmiş oldu.

Aynı gün akşamüzeri yapılan Küresel BAK (Barış ve Adalet Komisyonu)'un düzenlediği, Pakistanlı yazar Tank Ali'nin konuşmacı olarak katıldığı "Savaş Karşıtı Hareketin Geleceği" konulu oturuma katıldık. Tank Ali, konuşmasında savaş karşıtı hareketin önemine değindi, Filistin sorununun Ortadoğu'nun temel sorunu olduğunu vurguladı ve sorunun Irak'ta ve Filistin'de işgalci olarak bulunan emperyalist güçlerin defolup gitmeleriyle çözüleceğini vurguladı. Oturumun sonunda Tank Ali ile kısa bir görüşme yaptık ve kendisine Yeni Evre kitabımızın İngilizce bir çevirisini verdik. İlgilendi ve okuyacağını söyledi. Oturumların bu bölümünde bir arkadaşımız söz alarak, bir süredir başlamış ve sürmekte olan savaşın 3. Dünya Savaşı olduğunu; bu savaşın ABD'nin, Nazilerin 2. Dünya Savaşı öncesi planladıkları Reichstag yangını gibi bir provokasyon olan 11 Eylül saldırısıyla başladığını, ABD'nin bunu tüm dünya emekçi halklarına, komünistlere, devrimcilere, işçi sınıfı ve emekçilere karşı bir savaş başlatmak için tezgahlan-

dığını ama kapitalizmin yeni bir evrede olduğunu, bunun sıçramalı çöküş süreci olduğunu ve bu kaçınılmaz sonda kurtulamayacağını belirtti. Ayrıca, sadece "Savaşa Hayır" denilerek savaşların engellenemeyeceğini, savaşları engellemek, başlamış emperyalist savaşları durdurmak için Lenin'in öğütlerine kulak verip, kendi hükümetimizin yenilgisi için savaşmamız gerektiğinin altını çizdi. Arkadaşlarımızın konuşmasını Tank Ali de dikkatle dinledi.

Sosyal Forum'un ikinci günü ilkin DİSK ve KESK'in ortaklaşa hazırladıkları "Neo-liberal Politikaların Sendikal Harekete Etkileri ve Alternatif Çözüm Önerileri" başlıklı oturuma katıldık. Bu oturumda sendikal hareketin içinde bulunduğu kriz ve bu krizden nasıl çıkılacağı tartışıldı. KESK Genel Sekreteri Abdurrahman Bozdemir, bunun için yeni bir sendikal anlayışa ihtiyaç olduğunu, makas değiştirmek gerektiğini vb. söyledi. Bu oturuma da katılan Tank Ali Latin Amerika sendikal hareketlerinden örnekler verdi. O da geleneksel sendikal anlayışın değişmesi gerektiğini söyledi. Bu oturumda da söz alarak KESK sekreterine, birincisi işsizlerle nasıl bir ilişki kurmayı; onları örgütlemek için ne düşündüklerini ikincisi, işçi sınıfı içinde gelişen komite ve konseylere karşı yaklaşımlarını sorduk. Mücadele Birliği olarak sorduğumuz sorulara doyurucu bir cevap alamadık.

Sosyal Forumda daha sonra TAYAD, ESP, TUAD, Erol Zavar'a Yaşama Hakkı Koordinasyonunun düzenlediği "Tecrit" konulu oturuma katıldık. Ölüm Orucu eyleminin 176. gününde olan Behiç Aşçı'nın sinevizyondan yaptığı konuşma ile başlayan oturum, tutsaklardan gelen mektupların okunması, Eşber Yağmurdereli, Buca zindanı katliamında kolu kopan Veli Saçılık gibi eski tutsakların konuşmasıyla sürdü. Av. Behiç Aşçı konuşmasında, tecritin kalkmasının insanların harcayacağı küçük emeğe, çabaya bağlı olduğunu söyledi. Ölüm Orucunun aynı zamanda emperyalizme ve küreselleşmeye karşı olduğunu altını çizdi. "Tecrite karşı mücadele insanlığın ortak mücadelesidir" dedi. Bu mücadelede ölümsüzleşenlerin mücadelesini tarihin defterine kaydettiğini belirtti. "İnsanlar kazanacak, insanlık kazanacak" diyerek konuşmasını bitirdi ve salondan yoğun bir alkış aldı. Veli Saçılık, düşmanın zindanlarda hayata geçirmeye çalıştığı politikalarda asla başarılı olmayacağını söyledi. Nazım'ın Yaşama Dair adlı şiirini okudu ve "yüzünü bile görmediği insanlar için ölebilen"ler oldukça umudun yenilme-yeceğini ve bizim kazanacağımızı söyledi. Veli Saçılık salonda kendisi gibi zindanda kolunu kaybeden Vefa Serdar'ın da olduğunu söyledi. Oturumun son bölümünde söz alan eski Leninist tutsak Vefa Serdar, burjuvazinin adına alçakça "hayata dönüş operasyonu" dediği katliamda kendisinin bu kadar "hayata döndürülebildiğini" söyledi. F tipi zindanların kapatılması, Ölüm Orucunda yeni ölümlerin olmaması için herkesin yapacağı çok şey olduğunu, sadece yaptıklarımızdan değil yapamadıklarımızdan/yapmadıklarımızdan da sorumlu olduğumuzu, devrimci tutsakların mücadelesine sahip çıkmamız gerektiğini söyledi. Vefa Serdar'ın konuşmasıyla "Tecrit" konulu oturum sona erdi.

ATEŞKES DEVRİMİN ATE

Koma Komalen Kurdistan(KKK)'nın 1 Ekim'de yaptığı ateşkes açıklaması ile birlikte, UKH ve Türk ordusu açısından yeni bir beklenti dönemine girilmiş oldu. Bu dönemin ne kadar süreceğini şimdiden kestirmek zor, ama süregiden operasyonlar ve devlet cenahından gelen açıklamalar, tıpkı önceki ateşkeslerde olduğu gibi, bunun da uzun sürmeyeceğini gösteriyor.

Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın Harp Akademilerindeki törende yaptığı konuşma ve buna uygun olarak K.Kürdistan'ın her tarafında süren operasyonlar, devletin bu süreci kendisi açısından nasıl değerlendireceğini gösteriyor. Yaşar Büyükanıt, "Türk silahlı kuvvetleri silahlı tek bir terörist kalmayınca kadar terörle mücadelesini sürdüreceğini ilan etmiştir. Bu tutumumuzda bir değişiklik yoktur. Olmayacaktır" diyor ve aynı saatlerde ordu Kürdistan'ı bombalamaya devam ediyor. Zaten ateşkes ilanından kısa bir süre önce Diyarbakır'da patlayan bombalar, devlet tarafından ateşkes önceden verilmiş bir cevap niteliği taşıyordu. Devlet, Ulusal Kurtuluş Hareketine ve Kürt Halkına karşı tavrını onlarca çocuğu acımasızca katlederek gösteriyordu. KKK, yaptığı açıklamada Abdullah Öcalan'ın 7 Eylül tarihinde kendilerine yönelik bir ateşkes çağrısında bulunduğunu açıklıyor.

Anlaşıyor ki, her ne kadar basına yansımaya da, devlet böyle bir çağrının yapıldığını biliyor, Öcalan'ın çağrısı üzerine KKK'nin bir ateşkes ilan edeceğini tahmin ediyor ve Diyarbakır'da patlattığı bombalarla bu ateşkes önceden cevap veriyor. Zaten, "ateşkes" sözünün kendisine bile karşı çıkan devlet, en yetkili ağızlarından "ateşkes, devletlerarası bir kavram; onun yerine silah bırakmaları lazım" diyor.

Genelkurmayın "sözde ateşkes" dediği ve kin kusan bir açıklamayla karşılık verdiği çağrıya, hükümet görünürde biraz daha yumuşak bir üslupla karşılık veriyor. Başbakan, "eğer saldırmazlarsa durup dururken operasyon olmaz" diyerek en azından üstü kapalı bir şekilde ateşkesin muhatabının kendileri olduğunu kabul ediyor. Ama hemen peşi sıra "Devlet operasyonu durduramaz gerektiğinde yapar" diyerek bildik efelenme tavrını da elden bırakmıyor. Burda, hükümetin kimi sol çevrelerin ve kitlelerin kafasını karıştırmaya yönelik oyununu görmemek için kör olmak lazım. Bu çelişik açıklamalarla hükümet, Kürt halkında beklenti yaratmaya çalışarak, tıpkı "Kürt sorunu benim sorununum" dediği dönemde olduğu gibi Kürt halkını oyalamak, karşıdevrim güçlerine soluklanacakları, saflarını düzenleyecekleri zamanı kazandırmak istiyor. Devrimin gelişimini engellemek ve bunun en büyük dinamiklerinden biri olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini boğmak için bunu bir fırsat olarak değerlendiriyor. Bu süre zarfında güçlerini yeniden tahkim etmeyi, içte ve dışta gelişebilecek olaylara göre kendini sağlama almayı hesaplıyor. Ortadoğu'da süregiden ve yayılma eğilimi gösteren savaşa

ABD planlarının taşeronu olarak katılmayı düşünen Türk devleti, ateşkesin kendisine sağladığı geçici soluklanma imkânından sonuna kadar yararlanmayı planlıyor. PKK Koordinatörü olarak atanan eski General Edip Başer'in "sadece askeri yöntemlerle sorunun çözülemeyeceği"ne dair açıklamaları da aynı amacı taşıyor. Bu tür manevralarla bir yandan halka karşı 25 Ağustos 2005'te benimsenen "topyekün savaş konsepti" sürdürülürken, bir yandan da beklenti yaratılmaya ve zaman kazanılmaya çalışılıyor.

Ulusal Kurtuluş Hareketi tarafından "büyük fırsat" olarak sunulan ateşkes ilanı, ilk kez başvurulmuş bir yol değil. Ulusal Kurtuluş Hareketi bundan önce tam dört kez daha ateşkes ilan etmişti. Buna karşılık devlet her seferinde bu çağrılara operasyon ve katliamlarını turmandırarak cevap vermişti. Her seferinde Ulusal Kurtuluş Hareketi'nin "barış" için uzattığı el, tekelci sermaye sınıfı tarafından havada bırakıldı, dahası vahşice ezilmeye çalışıldı. Bu konuda sadece "barışın tesisi" için Türkiye'ye gelen "Barış ve Demokratik Çözüm Grubu" nun akıbetine bakmak bile bir fikir sahibi olmak için yeterlidir. Bilindiği gibi, Barış ve Demokratik Çözüm Grubu üyeleri hala zindandalar ve bölücülük suçlamasıyla yargılanıyorlar. Elbette 1999'un koşullarıyla bugünün koşulları birebir aynı değildir; içeride ve dışarıda yaşanan gelişmeleri göz önünde bulundurmak gerekiyor. Ancak, koşullardaki bu değişiklik TC devletinin "Kürt Sorunu"na karşı geleneksel yaklaşımında bir değişikliğe yol açmadı. Devlet, halklarımıza karşı otuz yılı aşkın süredir sürdürdüğü iç savaşı ne şekilde olursa olsun kazanmayı düşünüyor, başka bir şeyi değil. Bugüne kadar TC devletinin ulusal soruna ilişkin tek yaklaşımı, yok sayma ve imha politikası oldu. Bundan sonra atacağı adımlar da esas olarak buna dönük olacaktır. Çünkü Kürdistan'ın ilhakı ve Kürt ulusunun kölelik altında tutulması, onun varlık koşuludur. Bu noktayı kavrayamayanlar, faşist devletin ve tekelci sermaye sınıfının imha ve inkar politikasında ısrar etmesini de anlayamıyorlar.

Bu anlamda, KKK'nin ateşkes ilanında yer alan "ateşkes iki halkın gönüllü birliği için tarihi öneme sahip bir adım" belirlenmesi, havada kalan bir belirleme olmaktan öteye gitmiyor. Çünkü, iki halkın gönüllü birliği, ancak Kürt ulusunun özgürlük hakkının tanınması, ilhakın sona erdirilmesi, ezen-ezilen ulus ayrımının gerçekten sona ermesiyle mümkündür. Bu koşulların biz dizi devrim olmadan gerçekleşmeyeceğini biliyoruz. Dahası, arasına bir kan denizi girmiş olan Kürt Halkı ile tekelci sermayenin faşist devletini kimse banıştırılmaz. KKK, Kürt ulusunun baskı ve kölelik altında tutulmasında ABD ve AB emperyalistlerinin hiç rolü yokmuş gibi ya da bu rolü unutarak onlara "çözümleyici rol" oynama çağrısı yapıyor. Emperyalistlere böyle bir çağrı yapmak, en hafif tabirle kendini ve halkını kandırmaktır. Zira, bugün faşist TC'nin Kürt halkına karşı sürdürdüğü kanlı savaşın arkasın-

ŞİNİ SÖNDÜREMeyecek

da bu emperyalistlerin olduğunu dünya alem biliyor. Emperyalistlerin tekelci sermaye sınıfına ve faşist devlete her türlü sınırsız desteği olmasaydı, Kürt ulusunun özgürlük hakkını çoktan elde etmiş olacağını da biliyoruz. KKK, kendi uzlaşma politikasına emperyalistleri ikna etmek için "bölgede demokratik süreç ve istikrarın geliştirilmesi" gibi olmadık gerekçeler de ileri sürüyor. Sanki emperyalistler bölgede demokratik süreç ve istikrarla, dahası, Kürt ulusunun özgürlük hakkıyla ilgililemiş gibi, onlara, "çözümleyici rol oynama" çağrısı yapıyor. Oysa Kürt Halkı, başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler tarafından daha büyük çıkarlar ve planlar için ilk feda edilecek halklardan biridir. Emperyalizmin hiçbir halka özgürlük getirmediği ve getirmeyeceği gibi, Kürt Halkına da özgürlük getirmeyeceğini Ulusal Kurtuluş Hareketinin artık görmesi gerekiyor. Ve bugün bölgede "istikrar" ve "demokratik süreç" denilen şeyin, Irak ve Filistin halkının katledilmesi demek olduğunu; Arap halkının katledilmesi üzerinden elde edilebilecek hiçbir "özgürlük"ün gerçek bir "özgürlük" olmayacağını kabul edilmesi, bu sorunda temel bir prensip olarak görülmelidir.

Bugün Türkiye ve K.Kürdistan'da tüm gelişmeler bir toplumsal devrimi zorunlu kılarken ve burjuvazi işçi sınıfı ve emekçilere, yoksul Kürt Halkına karşı başlattığı "topyekün savaş"ı her geçen gün tırmandırırken, Ulusal Kurtuluş Hareketinin "ateşkes" çağrısı burjuvaziye ihtiyaç duyduğu soluklanma fırsatını verecektir. ÖDP'sinden EMEP'ine, SDP'sine kadar bil cümle reformistin attığı sevinç naraları da bunu gösteriyor. Hepsi adeta ağız birliği etmişçesine "savaşın ateşinin söneceği" temennilerinde bulunuyorlar. Savaşan taraflardan biri olmamalarına rağmen, sosyal-reformistlerin bu "orantısız" sevinçlerini anlayabilmek için onların sınıf karakterlerini iyi tahlil etmek gerekiyor. Sosyal reformistler seviniyorlar, çünkü savaşın dolayısıyla devrimin gelişiminin kendi konumlarını sarsacağını, rahatlarını bozacağını iyi biliyorlar. Şimdi "barış mücadelesi" adına rahat rahat açıklamalar yapabilir, ılgın olacağını düşündükleri iklimde "tarihsel sorumlulukları" yerine getirebilirler. A. Öcalan'ın "silahları gömelim" çağrısına mal bulmuş mağribi gibi sarılanlar, silahların sonuza kadar susacağını hayal ettikleri bir ortamda rahat rahat kendilerini varedebileceklerini düşünüyorlar.

Ama yanılıyorlar, Türkiye ve K.Kürdistan'da sınıflar mücadelesinin gelişimi, sürecin yumuşayacağını değil, tam tersine sertleşeceğini gösteriyor. Devletin son dönemdeki saldırıları, savaşa uygun olarak çıkarılan yasalar vb. her şey önümüzdeki dönemde iç savaşın en şiddetli evrelerinden birine girileceğini gösteriyor.

Hükümet, içinde bulunduğu çıksızlığı aşamayacağını, ancak emperyalizmin doğrudan desteğiyle ayakta durabildiğini her adımıyla gösteriyor. Elbette bu destek karşılıksız değildir. ABD emperyalizmi, Türkiye'nin öncelikle kendi çıkar ve planlarına ko-

sulsuz şekilde tabi olmasını istiyor. Bu nedenle, Türkiye'nin Kürt ulusunun özgürlük savaşını hep birlikte ve bir an önce bastırma talebini ağırdan alıyor; ona adeta çin işkencesi çektiriyor. Buna rağmen, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan'ın ABD ziyaretinde çizdiği tablo, tam anlamıyla kara sevdaya tutulduğu birinin ağzından olumlu bir çift söz duymak için yanıp tutuşan sevdalının tavrına benziyor. "Önemli bir stratejik ortaklık içinde olduğumuz ABD'yi ziyaret etmek benim için bir onur ve zevk" diyerek ABD'ye yamanmanın yolunu yapıyor; ama ne yazık ki(!), George Bush'un ağzından bu "stratejik ortaklık" adına doğru dürüst tek bir kelime bile duyamıyor. Türkiye'den ayrılırken çantasında PKK meselesini masaya yatırmak üzere götüren başbakan, Bush'la yaptığı 1 saat 40 dakikalık konuşmanın ancak 10 dakikasında buna değinme fırsatı bulabiliyor. Darfur meselesini bile e-nine boyuna tartışıyorlar ama TC başbakanının özellikle önemseydiği bir konuyu tartışma fırsatı bulamıyorlar. Üstelik Bush, görüşmeler sonrasında basına yaptığı açıklamada bundan tek bir satırla bile bahsetmiyor. Bu, Türkiye'nin ABD'ye taşıdığı ana gündem konusunda tam bir fiyaskoyla geri gönderildiğini gösteriyor. Belli ki, ABD emperyalizmi, Türkiye'nin bütün yalvarıp yakarmalarına rağmen, kendi çıkar ve planlarından bir milim gerilemeden Türkiye'yi istediği noktaya çekmeye çalışıyor. Ama, ABD'nin bu politika ve tavrından Kürt halkı lehine bir sonuç çıkarmaya çalışmak en büyük düşüncesizlik olur. Bu pazarlıkta ABD'nin sorunu, Türkiye'ye tam boyun eğdirerek Ortadoğu'daki planlarında istediği gibi kullanabilmektir. Bu amaç gerçekleştiğinde iki devletin Kürt halkına karşı bütün güçleriyle harekete geçmelerinin önünde bir engel kalmayacaktır.

Recep Tayyip Erdoğan "ele aldığımız konularda yaklaşımımızın büyük ölçüde örtüştüğünü bir kez daha memnuniyetle gördük" diyor. PKK sorununu, daha genel ifadesiyle Kürt sorununu ele alamadıkları için, muhtemelen ele aldıkları Ortadoğu'da savaşın genişlemesi, Suriye ve İran'a karşı girişilecek saldırılar vb. konusunda görüş birliğine vardıkları anlaşılıyor. Önümüzdeki dönem Türkiye'nin Ortadoğu'da emperyalist politikalar doğrultusunda daha aktif bir rol üstleneceği görülüyor.

Türkiye ve K.Kürdistan'daki tüm gelişmeler, devrimin kendi yolunu açmaya devam edeceğini gösteriyor. Ekonomik ve siyasi krizin bu denli derinleştiği koşullarda "ateşkes" vb. çağrılarının beklentilere cevap vermesi mümkün değildir. Ancak bir devrim halkların temel sorunlarına çözüm getirebilir ve ancak "Devrim Biziz Biz Devrimiz" diyen bir siyasal özne bu sürece önderlik edebilir.

Dönem proletaryanın devrimci sınıf partisinin, politikalarını pratikte kitlelerin gözünde somut hale getirmesi ve bunun için i-leri atılmasını gerektiren bir dönemdir. r

Zindanları Yıkacak ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ÖLÜM ORUCU SÜRÜYOR

Zindanlarda devrimci tutsaklar yaşamları pahasına insanlığın onurunu korumayı sürdürüyorlar. Tarihi Ölüm Orucu Eylemi kararlılıkla sürüyor. Ve dışarda bedenlerini zindanlardaki devrimci tutsaklar için Ölüm Orucuna yatanların eylemi de kararlılıkla sürüyor.

Kaçınıldığı hastanede zorla müdahale işkencesiyle karşı karşıya olan Sevgi Saymaz bugün Ölüm Orucu Eylemi'nin 169. gününde. Sevgi Saymaz üzerindeki tüm baskılara rağmen, eylemini kararlılıkla sürdürüyor.

Av. Behiç Aşçı Direniş Evi'ndeki eyleminin 181. gününde. Behiç Aşçı devrimci bir avukat olarak zindandaki müvekkillerine bedenini siper ediyor.

Sincan zindanında eylemini sürdüren Cengiz Soydaş Ölüm Orucu Ekibi'nden Kamil Karataş bugün eyleminin 169. gününde. Eylemini kararlılıkla sürdürüyor.

Adana'daki Direniş Evi'nde eylemini sürdüren Gülcan Görüroğlu, bugün 169. gününde. Gülcan Görüroğlu, eylemini büyük bir kararlılıkla sürdürüyor.

Onlar, kan denizinin ufkundan doğup gelecek olan güneşi selamlamak için umutla dimdik ayakta durmaya ve insanlığın öldürülmeye çalışılan ideallerini savunmaya devam ediyorlar.

Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz

ZINDANLARDA SALDIRILAR DURMAK BİLMİYOR

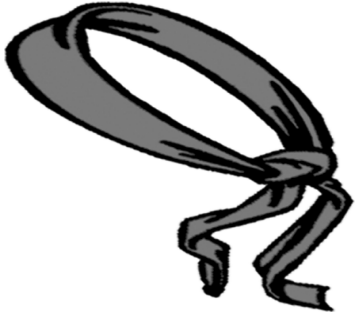
F tipi zindanlarda tutsaklara yönelik saldırıların arkası kesilmiyor. Bir süre önce Tekirdağ F tipi zindanındaki tutsakların hücrelerine girilerek saldırılmış ve üstüne üstlük 6 ve 10 ay arası değişen görüş cezaları verilmişti. Şimdi de Kandıra F tipi zindanında devrimci tutsaklar slogan attıkları gerekçesiyle çeşitli cezalar aldılar.

Yine Kandıra F Tipi'nde Ayrıca 2000 yılında Ümraniye zindanında kapı kırdıkları gerekçesiyle haklarında dava açılan TKEP/L tutsakları Hüseyin Durmaz ve Hasan Öksüz'e kesinleşmiş cezaları olduğuna dair bildirim gelmiştir. Daha öncesinde davaya ilişkin mahkemeden hiçbir tebligat almayan tutsaklar kesinleşmiş cezalarından dolayı hükümlü konumuna girmişlerdir. Öncesinde hiçbir tebligat yapılamadığı için tutsakların itiraz hakları da ellerinden alınmış oldu.

Önümüzdeki süreçte devletin zindanlardaki devrimci tutsaklara saldırılarının artacağı gözleniyor. Zindanlarda devletin saldırılarına karşı Ölüm Orucu eylemi sürüyor. Şimdi bizlerin yapması gereken, devrimci tutsaklara daha çok sahip çıkmak, onların sesini her yere ulaştırmaktır.

ZINDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!

DETAK a ula mak i in e-mail adresi: detakistanbul@yahoo.com

ÖLÜM ORUCU

YENİLMEZLİĞİN DESTANIDIR

Mücadele Birliği Platformu, Ölüm Orucu Eylemi'nin 173. gününde Av. Behiç Aşçı'yı Direniş Evi'nde destek ziyaretinde buldu.

24 Eylül Pazar günü saat 18:00'da Mücadele Birliği Platformu, Ölüm Orucu'nun 173. gününde Avukat Behiç Aşçı'ya destek ziyaretinde bulunarak Direniş Evi'nin önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Ziyarete şair Ruhan Mavruk da katılarak destek verdi. Ayrıca Mavruk, sanatçılar cephesinden Ölüm Orucu'na destek için bir çalışma başlatacaklarını söyledi.

Ziyaret boyunca yapılan sıcak sohbetlerde ağırlıklı olarak zindandaki tecrit ve Ölüm Orucu konuşuldu. Aşçı, sağlık durumu hakkında bilgi verdi. Ölüm Orucu'na girdikten bu yana 30 kilo kaybettiğini ifade eden Aşçı, kilo kaybı dışında fazla bir sağlık sorunun olmadığını söyledi. Mücadele Birliği temsilcisi bu uzun yürüyüşte her zaman omuz omuza olduklarını belirterek "Bizim bir yanımız her zaman sizinle" dedi. Daha sonra Devrimci İşçi Komitesi'nden bir işçi Nazım Hikmet'in "Söylemeye dilim varmıyor ama kabahatin çoğu bizde" dizelerini hatırlatarak; "Gerçekten bu böyle, kabahatin çoğu bizde, biz işçilerde. Bizim tarihsel rolümüzü yerine getirip getirememizde. Eğer bugün Behiç Aşçı Ölüm Orucu'na girmek zorunda kalıyorsa bu bizim kabahatimiz. Hepsi biz işçilerin iki saat şartel indirmesine bakıyor, o zaman tüm sorunlar çözülür" dedi. Daha sonra yapılan ziyaret sonlandırılarak Direniş Evi'nin önünde bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Basın açıklamasında; "Mücadele Birliği Platformu olarak az önce ziyaret ettiğimiz Avukat Behiç Aşçı, F Tipi zindanlarda tecritin son bulması, müvekkillerinin haklarının korunması ve artık ölümlerin yaşanmaması için başlattığı Ölüm Orucu Eylemi'nin bugün 173. gününde. Avukat Behiç Aşçı 173 gündür "yükrelerinin kulakları sağır" olmamış herkese sesleniyor. Üzerinde yaşadığımız topraklarda insanların onurlarıyla ve mutlu bir şekilde yaşayabilmesi için büyük bir kararlılıkla ölümün üzerine yürüyor.

Ve Ölüm Orucu Sürüyor...

19 Aralık Katliamından bugüne ölümsüzleşen 122 insan, devletin devrimci tutsaklara yönelik saldırılarını engellemeye yetmedi. İşçi sınıfı ve emekçilere, yoksul Kürt halkına, devrimcilere ve

komünistlere savaş açmış olan tekelci kapitalist sistem ve onun devleti, yeni katliamlara davetiye çıkarıyor. Zindandaki devrimci tutsaklara dönük uygulamalara yasal kılıf bulmak için düzenlenen Ceza İnfaz Kanunu, yeni saldırıların ve katliamların habercisidir. Ve yeni çıkarılan Toplumla Mücadele Yasası (TMY), yaşamı tüm işçi ve emekçiler için zindana çevirmek amaçlıdır. Üzerinde yaşadığımız topraklar büyük bir zindan haline getirilmiştir. Açlık ve yoksulluk keskin dişleriyle emekçilerin kapısını aşındırmaktadır.

Ve Ölüm Orucu Sürüyor...

Avukat Behiç Aşçı dışarda işçi ve emekçilere, içeride müvekkillerine, devrimci tutsaklara yönelik saldırılara karşı bir avukat olarak sürdürdüğü mücadelesini şimdi yüreğini onların yüreğinin yanına koyarak, dışarda, önünde durduğumuz Direniş Evi'nde, Ölüm Orucu Eylemi ile sürdürüyor. O bu onurlu davranışıyla, devrimci tutsaklara asla boyun eğdirilemeyeceğini, onları yaşamı pahasına savunan insanlar oldukça zindandaki mücadelenin er geç zafere ulaşacağını gösteriyor.

Avukat Behiç Aşçı, bir hukukçu olarak yapabileceği en son şeyi yapıyor. Bugüne kadar gözleri önünde eriyen ve ölümsüzleşen müvekkillerine karşı duyduğu büyük sorumluluğun bir gereği olarak onlar için yaşamını ortaya koyuyor.

Sessizlikte bir ses, susku duvarını yıkacak bir çığlık olmayı istiyor. Ve bu sesle

insanları duyarlı olmaya, harekete geçmeye, mücadele ederek devrimci tutsaklara sahip çıkmaya çağırıyor.

Behiç Aşçı'nın çağrısına kulak verelim. Onun eriyen bedeninde büyüyen kararlılığa uygun olarak, zindanlarda süren büyük mücadeleye sahip çıkalım.

Buradan bir kez daha haykırıyoruz: Devrimci tutsaklara boyun eğdiremeyeceksiniz. Devrim köhnemiş duvarlarınızı, paslanmış zincirlerinizi kırarak kendi yolunu açacaktır." denildi.

Basın açıklamasının yapılırken Direniş Evi'nden destek için karanfiller atıldı, atılan karanfiller yapılan basın açıklamasına ayrı bir renk kattı. Ve sık sık "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Behiç Aşçı Yalnız Değildir", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı. Daha sonra "Behiç Aşçı Yalnız Değildir" sloganlarıyla yapılan basın açıklaması sonlandırıldı.

Akmercan İşçileri Mahkemesi

“ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK”

Grevdeki Akmercan temizlik işçilerinin işten atıldıktan sonra açtığı “işe iade” davasının 2. mahkemesi Eyüp 2. İş Mahkemesinde 29 Eylül günü görüldü. Saat 10.00’da görülen mahkeme “delillerin toplanması” gerekçesiyle 7 Kasım’a ertelendi.

Akmercan temizlik işçileri mahkeme günü sabahın erken saatlerinde Eyüp Adliyesi önünde toplanmaya başladılar. Daha sonra tüm işçilerin gelmesiyle birlikte üzerinde “Haklıyız Kazanacağız/Akmercan İşçileri” yazılı pankartlarını açtılar. İşçilere destek olmak için Gazi Ayışığı Sanat Merkezi ve Mücadele Birliği’nden de emekçiler gelmişti. Ve Mahkeme saatinin gelmesiyle beraber, avukatla birlikte temsilen iki işçi mahkemeye katılmak üzere mahkeme salonuna gittiler. Diğer işçiler de dışarıda arkadaşlarını beklediler. Duruşma bittikten sonra işçileri temsilen giden Akmercan işçileri geldiler ve basın açıklaması yaptılar. Basın açıklaması sırasında “Akmercan işçisi Yalnız Değildir / Gazi Ayışığı Sanat Merkezi” yazılı döviz açılırken, kamera çekimi yapan sivil bir polisler arasında kısa bir arbede yaşandı. Polisler işçileri provoke etmemeleri konusunda uyarıldıktan sonra, basın açıklamasına devam edildi ve sık sık “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız, Akmercan İşçisi Yalnız Değildir, Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği” sloganları atıldı. Yapılan basın a-

çıklamasında; “Bizi hiç bir şey yıldırılmaz. Biz her türlü saldırıya maruz kaldık ama buna rağmen direnişimiz sürdü sürecek. Haklarımızı alıncaya kadar direneceğiz. Davamızı takip etmek zorundayız. 80 gündür direniyoruz, direnişimiz zafere kadar sürecek” denildi. Ayrıca Gaziosmanpaşa Belediyesi’nin 2007 ihalesine yemek şartını de koyduğu ifade edilerek, bunun kim senin insafa geldiği için yapılmadığı, Akmercan işçisinin direnişi sayesinde gerçekleştiği belirtildi. Yapılan basın açıklamasının ardından işçiler hep birlikte direniş çadırına gittiler. İşçilerce tutulan arabanın önüne “Haklıyız Kazanacağız / Akmercan İşçileri” yazılı pankart asılırken arabanın camına da “Akmercan İşçisi Yalnız Değildir / Ayışığı Sanat Merkezi” yazılı döviz asıldı. Yol boyunca neşeli şarkı ve marşlar söylendi. Direniş çadırın önüne gelindiğinde tüm işçiler “Akmercan İşçisi Yalnız Değildir”, “Zafer Savaşan İşçilerin Olacak” sloganlarını attılar. Yapılan konuşmaların ardından direniş çadırında bekleyecek nöbetçiler dışındaki diğer işçiler gittiler. Daha sonra başından sonuna kadar işçilerle birlikte olan Mücadele Birliği ve Ayışığı Sanat Merkezi emekçileri bir sıcak çay eşliğinde yapılan dostça sohbetlerden sonra direniş çadırından sloganlarla ayrıldılar.

ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN OLACAK

Sanayi Kenti olan Antep’in büyük bir çoğunluğu işçi ve emekçilerden oluşmaktadır. Her geçen gün artan işsizlik sonucu işçiler, fazla mesai, düşük ücret ve sigortasız çalıştırılmalarına boyun eğdirilmek istenmektedir. Bunlara karşılık dünyada ve yaşadığımız topraklarda proletaryanın sesi yükselmektedir.

Bunlardan biri, Antep’in Nizip Caddesi’nde bulunan Numaş Tekstil Fabrikası’nın 113 işçisinin sesiydi. Aylardır işçilerin maaşlarının büyük bir kısmının verilmemesi ve ücretsiz haftalık izne çıkarılmasını isteyen patrona karşılık 113 Numaş işçisi direnişe

geçme kararı aldılar ve DİSK Tekstil Sendikası’na üye oldular. Patron, 113 işçiyi sendikaya üye oldukları için işten çıkardı. Patronun bu tavrına karşılık işçiler fabrika önünde saat 10:00 – 17:00 arasında hergün beklemeye geçtiler. Bu direnişi basın açıklamaları ve yürüyüşler izledi ve patrona ait diğer bir işyeri olan Nurak Tekstil Fabrikası’ndaki işçilere ulaşarak kendilerine destek olmalarını sağladılar. Nurak Tekstil Fabrikası’nda çalışan işçiler de sendikaya üye oldular. Numaş işçileri fabrika önündeki 28 günlük direnişi bitirerek patronu mahkemeye verdiler.

Mahkeme sürecinde de işçiler hiç yılmayarak birlikte hareket ettiler. Patronun gelen tüm teklifleri reddederek mahkemenin sonucunu beklediler. 4 ay süren mahkeme sonucunda Numaş işçileri mahkemeyi kazandılar. Patronun diğer fabrikası olan Nurak Tekstil’de işbaşı yapmak için bekliyorlar.

Numaş işçilerinin kararlılığı ve Nurak işçileriyle beraber mücadele etmesi Antep proletaryasına güzel bir örnek oluşturmuştur.

**ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERİN
OLACAK!
FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR
HERŞEY
EMEĞİN OLACAK!**

Antep’ten GEB’li bir işçi

"Şimdi Şimdi İnsanlara Komünizmi Anlatıyoruz"

İran'da hayati tehlikeyle karşı karşıya oldukları için mülteci olarak Türkiye'ye gelen ve şu anda İran'da idam edilmeyi bekleyen İranlı bir kadınla ilgili bir kampanya sürdüren İranlı iki komünist kadınla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Y.E.Mücadele Birliği: İranlı komünist kadınlar olarak düzenlediğiniz kampanya hakkında okurlarımıza bilgi verir misiniz?

Nazilla: Eskişehir'de başlatmış olduğumuz kampanya Kübra adında bir kızla ilgili, İran'daki tüm idamlara karşı yürütüyoruz. Kübra Rahmanpour on altı yaşında olup eğitimini, yarıda bırakarak evlere temizliğe gidiyor. Gittiği evlerin birinde kendisinden 8 yaş büyük olan ev sahibi tarafından tecavüze uğruyor. Daha sonra da tecavüzcüsüyle evlenmek zorunda bırakılıyor. Eşinin ailesi onu istemiyor ve sürekli hakarete ve şiddete maruz kalıyor. Çok ama çok az bir miktar para verilip defalarca kapı dışarıya bırakılarak evden atılıyor. Eve girmek isteyen Kübra kayınvalidesinin saldırısına uğruyor. Bıçakla saldırıran kayınvalide olay sonrası aldığı yaradan kaynaklı ölüyor.

Kübra 18 yaşında kaynanasını öldürüyor. 6 yıldır cezaevinde ve şu an idamla yargılanıyor. 3 yıldır idam kararı çıkıyor ve her seferinde uluslararası alanda baskı bulmasıyla bu karar geri çekiliyor. Yaklaşık 15 ay önce idam edilecekti. Uluslararası alanda yankı bulunca idam kararı geri çekildi. Bu dönem, Kübra Rahmanpour'un idamının tekrar gündeme gelmesiyle uluslararası komite tekrar kampanyalara başladı.

İran'da çeşitli kampanyalar düzenlendi. Mesela 23 Eylül günü saat 17:00'da Birleşmiş Milletler binasının önünde aileler toplanacak. Özellikle siyasi mahkumların aileleri gelecek. Yine geçen yıl siyasi tutsaklardan biri Ekber Muhammedi ve arkadaşı açlık grevindeyken işkenceye maruz kaldılar ve öldürüldüler. Bunların aileleri de 23 Eylül'de Birleşmiş Milletler'in önünde olacak.

Yani aileler tarafından da birçok kampanyalar yürütülüyor.

Daha önce siyasi tutsakların serbest bırakılmaları yönünde de kampanyalar oldu, birçok örgüt bu kampanyaya destek veriyor.

Y.E.Mücadele Birliği: İran'da Molla rejimi altında bir kadın, bir emekçi kadın, bir komünist kadın olarak yaşadığınız zorluklardan bahsedebilir misiniz?

Nazilla: Nasıl söyleyeyim orada açık bir şekilde komünist olduğunu ifade edemezsiniz. Bizim parti aleni bir şekilde faaliyet gösteremiyor daha çok başka kurumlar adı altında faaliyet gösteriyorlar. Komiteler var, burada çalışma yürütmek için de illa komünist olman gerekiyor. İran'da tutuklanmak çok kolay. Zaten hiçbirimiz komünist olduğumuzu söyleyemediği-

miz için hemen hemen hepimizin, yani kadın-erkek sorunları bir.

Y.E.Mücadele Birliği: Son dönemde İran, gündeme rejimi, kapitalist egemenlik sömürü ve baskıcı yasaları ile değil nükleer enerji programı, emperyalist saldırganlığın hedefi olmak ile geliyor. Bu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Nazilla: Şimdi bunların hepsi politik oyunlar aslında perde arkasında çok şey yaşanıyor. Biri ABD (emperyalizm) diğeri İran (Siyasi İslam) ikisi de tehlike. İkisi de gitmeli. Bunlar oyun, bunların ikisine de karşı çıkmak gerekiyor. Bir üçüncü cephe olmalı ki; bizim parti üçüncü cephe olarak çalışma yapıyor. ABD'nin saldırmasıyla durum daha da kötüye gider. İran rejimi savaş sonrasında daha da güçlenir. Ahmedî Nejat hükümeti ABD'nin karşısındaymiş gibi duruyor, ancak bunların hepsi oyun. Yani biz parti olarak kampanya başlattık Amerika ve İran'a karşı birlik oluşturduk. Başka yollardan İran rejimini yok etmek gerekir Amerika'nın yanında olanlar da var karşısında olanlar da.

Y.E.Mücadele Birliği: Tehditler karşısında İran işçi sınıfının ve emekçilerinin tutumu nedir?

Nazilla: Bu tehditler karşısında ABD'nin yanında olan da var Molla'nın yanında olan da var; ancak işçi ve emekçi kesimlerin birçoğu İran'ın durumundan bıkmış durumda ve Amerika'ya da karşılar. İran'da baskı çok yoğun bundan kaynaklı düzenli bir örgütlenme hep engellendi, engellenmişti.

Y.E.Mücadele Birliği: En son İran'da otobüs işçilerinin eylemi olmuştu ve Türkiye gündemine de yansımıştı bu olaylardan biraz bahsedebilir misiniz, son olarak işçi emekçi ve öğrencilerin ne gibi eylemleri oluyor?

Fakhrî: Bu eylemler neredeyse iki seneyi aşkın bir süredir devam ediyor. Gereken haklarını savunmak için işçiler sendikalaşmak istiyorlar ancak devlet buna izin vermiyor. Sendikaları devlet kendisi belirliyor ve insanlar sendikalarını kendileri seçemiyorlar. Biz hiçbir şekilde sendika kuramıyoruz. Otobüs işçilerinin talepleri sendikalaşmaktı. Ancak çatışmalar 8 aydır sürüyor. Bir çok işçi bu eylemlerden sonra tutuklandı. Otobüsçülerin aileleri de çok zulüm işkence gördü. Seçim hakkınız var mı diye soruyorlar ama 'ne seçim hakkı!' Onların belirlediği insanlar arasında seçim var. İşçiler için İran'da Çalışma Bakanlığı var ama bunlar rejimin kendi seçtiği insanlardan oluşuyor, hiçbir zaman işçiden yana değiller. Geçen

sene üniversiteli öğrencilerin eylemleri olmuştu, bu eylemlerden dolayı öğrencilerin kaldığı yurdu devlet yaktı. Öğrencilerin birçoğunu yurttan aşağı attılar.

Y.E.Mücadele Birliği: İran'ın cezaevi koşullarından biraz bahsedebilir misiniz?

Fakhrî: Evet. Ben cezaevinde 22 aylık çocuğumla birlikte 3 ay kaldım. Sayid Mahsuni adlı arkadaş siyasi suçtan kaynaklı tutuklandı ve aileye haber verilmedi. Hakkında idam kararı çıktı. 1 sene hücrede kaldı karşı çıkmasından kaynaklı. İşkence çok yoğun bir şekilde sürdürülüyor. Örneğin bol Kürt pantolonları tutsaklara giydirilip içerisine kedi bırakılıyor. Tutsaklar buz küvetlerine yatırılıyor. Tahtadan, küçük odacıklar var. Sekiz ay boyunca sadece oturacak bir şekilde insanlar bırakılıyor. Ekber Muhammed adlı bir arkadaşın iç organları iflas etmiş, tedavi istemiş; yapılmayınca açlık grevine girildi.

Y.E.Mücadele Birliği: İran İşçi Komünist Partisi'nin çalışmalarını hakkında okurlarımızı bilgilendirir misiniz?

Fakhrî: İşçi ve emekçiler Şah (saltanat) istemiyorlar. Devrim döneminde Humeyni'yi ABD getirdi. 1-2 sene politik oyunla komünistleri serbest bırakıp böylece onları tanıdılar. Bir anda hepsini yok ettiler. Mesela bir gün içerisinde 10 bin kişi idam edildi. İnsanlar komünistleri iyi tanıyamadılar. Şimdi şimdi

insanlara komünizmi anlatıyoruz. Önceleri komünistler kendi aralarında bağlantı kuramıyorlardı. Teknolojiyle birlikte bağlantıyı iyi kurup İran rejimini engellemeye çalışıyoruz. Siteleri kapatmaya çalışıyorlar, İran'da uydu yasak. Uydu taktiranlara para ve hapis cezası var. Çünkü bize yurt dışındaki arkadaşlarımızdan haber geliyor biz eylemler yapıyoruz. Daha önce söylediğimiz gibi özgürce komünist olduğumuzu söyleyemediğimiz gibi kurum da açamıyoruz, bu nedenle komiteler oluşturduk: İşçi komiteleri, öğrenci ve gençlik komiteleri, öğretmenlerin komiteleri, vs. Bütün dünyada komiteler var, on dille çalışmamız var. İnternet, radyo televizyon kullanıyoruz. İsviçre, Almanya gibi ülkeler de çalışmalarımız var.

Y.E.Mücadele Birliği: Amerika İran'a saldırırsa ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Fakhrî: Olayların gelişimine bağlı, biz ikisine de karşı çıkacağız; gerekirse silahlı mücadele vereceğiz.. Çünkü biz ikisini de istemiyoruz. Biz komünist bir partiyiz ve komünizm için çalışıyoruz

Y.E.Mücadele Birliği: Bizimle bu röportajı yaptığınız için teşekkür ederiz. Ekleme istediğiniz bir şey var mı?

Fakhrî: Yok teşekkür ederiz

ESKİŞEHİR EĞİTİM-SEN'DEN BASIN AÇIKLAMASI

Eskişehir Hamam Yolu'nda saat 12:00 da, Eğitim-Sen Eskişehir Şubesi yöneticilerinin de aralarında bulunduğu kitle, 'Eğitime Yeterli Bütçe, Okullara Ödenek İstiyoruz' adlı imza kampanyası başlattı. Vatandaşlar bu kampanyaya büyük ilgi göstermekle beraber, hemen hemen hepsinin, özellikle son dönemlerde sağlık alanındaki özelleştirme furçasından sonra, okullarda her alanda para istenmesi sonucu mağdur duruma düşmesi, sonuçsuz kalacağını bilmekle beraber bu imza kampanyasına çağrıda bulunarak destek verdiler. Oysa standı kuran eylemci eğitimciler, okullarda öğrencilerinden para istemesi için görevlendirilen

len insanları oluşturuyordu. Standı oluşturan ve Eğitim-Sen Şubesi yöneticilerinden oluşan eylemciler bildirimlerini ajitasyon yaparak halka ulaştırdılar.

Eğitim-Sen Şube Başkanı Ali Paşa Şanlı, imza kampanyası eyleminin sonunda yaptığı basın açıklamasında; okul yöneticilerinin elektrik, ısınma, te-

lefon su paralarını ödeyemedikleri için bu yükü velilerin sırtına yıkmak zorunda bırakıldığını söyleyerek, "Zamanında tamamlanmayan okul tadilatları sonucu, eğitim öğretim karmaşasının sürdüğünü, Milli Eğitim Müdürünün bu sorunların çözümü konusundaki sorumluluğunu üzerinden atarak kurtulamayacağını, kendi odasının halılarını değiştirmek yerine; önce o-

kulların eksik ve ihtiyaçlarının giderilmesini düşünmesi gerekmez mi?" diye konuşarak basın açıklamasını sonlandırdı.

Eskişehir'den Mücadele Birliği Okuru

TAKSİM'DE DAYANIŞMA EYLEMİ

21 Eylül günü çeşitli illerde birçok demokratik kurum ve kuruluş eşzamanlı olarak basılmış kurum çalışanları ve ziyaretçileri gözaltına alınmıştı. Bu basınlar sonucu 120'yi aşkın kişi gözaltına alınmış ve 45 devrimci tutuklanarak F tiplerine gönderilmişti. Konuyla ilgili olarak devrimci dayanışma eylemleri sürüyor.

Bu eylemlerden biri de 7 Ekim günü Taksim Tramvay Duracağı'nda yapıldı. Aralarında Mücadele Birliği'nin de bulunduğu bir çok siyasi kurum ve partiler saat 17.00'da Tramvay Duracağı'nda toplandı ve bir basın açıklaması yapıldı. Yoğun güvenlik önlemlerinin alındığı basın açıklamasında sık sık; "Yaşasın Devrimci Dayanışma, Sosyalist Basın Susturulamaz, Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" şeklinde sloganlar atıldı. Kurumlar adına basın açıklaması metnini okuyan İlker Arslan, emperyalistlerin, egemenlerin ve onların işbirlikçilerinin halklara ve devrimci güçlere uyguladıkları baskı ve zulüm politikalarını her geçen gün artırdığını belirterek; "12 Eylül dönemini aratmayan bu saldırılarla uygulanmaya başlamış olan TMY, kısa bir süre önce Özgür Halk ve Genç Bakış dergilerinin çalışanlarının tutuklanmasıyla antidemokratik yaptırımlarını göstermişti. Ankara'da Lübnan teskesine karşı çıkan 18 anti-emperyalist halen tutuklular. Şimdi ise daha kapsamlı, organize bir saldırıyla Ezilenlerin Sosyalist Platformu ve eşzamanlı olarak devrimci basın, ilerici sendikalar ve demokratik kitle örgütlerinden oluşan 11 kurumun merkezleri ve temsilcilikleri hedef alındı. 21 Eylül 2006 perşembe günü çeşitli illerde eşzamanlı olarak 12 demokratik kurum ve

kuruluşun Merkez büroları ve temsilcilikleri olmak üzere 29 kurum hiçbir gerekçe ve dayanak belirtilmeden keyfi listeler ve arama izinleriyle Terörle Mücadele polisleri ve çevik kuvvet ekipleri tarafından hunharca basıldı. Bürolar talan edildi, dokümanlara ve milyarlarca lira değerinde bilgisayarlara teknik donanıma el konuldu. Kurumlarda bulunan çalışanlar ve ziyaretçiler gözaltına alındı. Sonraki günlerle birlikte 120'den fazla devrimci gözaltına alındı ve şu ana kadar 45 devrimci tutuklanarak F tiplerine gönderildi. Her gün yeni baskın ve gözaltılarla bu kurumlara olan saldırılar devam ediyor, kurum çalışanları sürekli takip ediliyor, kurumların önünde sürekli polis ekipleri bekletiliyor." dedi. Arslan sözlerine şöyle devam etti: "Bu saldırıyı kendimize yapılmış kabul eden bizler ESP'li dostlarımızla dayanışmak için bugün buradayız. Umudun düşmanları bilmelidir ki, bizlerin, halkımızın umudu zulümle, işkenceyle, F tipi cezaevleriyle kınamaz, yok edilemez. Ezilenlerin saflarında umut ve mücadele hiçbir zaman bitmeyecektir, iktidar emekçilerin oluncaya kadar bu kavga hep sürecektir. Ve bilinmelidir ki, birimize saldırmak, hepimize saldırmak demektir." Operasyonlara hedef olan ESP ve diğer devrimci kurumların her zaman yanlarında olacaklarını ifade eden Arslan basın açıklamasını şu sözlerle sonlandırdı: "Emperyalistler ve onların bu coğrafyadaki işbirlikçileri Ortadoğu halklarını bombalamak ve kendi daha fazla sömürmek için Kürt halkına, devrimcilere, demokratlara, aydınlar ve tüm ilerici kişi ve kurumlara saldırıyorlar. Son günlerde Büyükanıt'ın yaptığı açıklamalardan da anlaşılıyor ki bu saldırılar artarak devam edecek. Fakat ne TMY, ne baskılar, gözaltılar, tutuklamalar mücadelenin sürekliliğini ve gücünü zayıflatamaz. Irak'ta, Filistin'de, Lübnan'da, Kürt bölgelerinde, şehirlerde, dağlarda ve hapishanelerde egemenlerin de gördüğü gibi direnenler ve savaşanlar hep olacaktır, hiçbir halk, hiçbir toplum baskıyı ve zulmü kabul etmeyecektir. Emperyalist saldırganlığın ve özellikle Ortadoğu'ya yönelik BOP adı altında gerçekleştirilmeye çalışan kapsamlı saldırının bir parçası olan Toplumla Mücadele Yasası'nın beraberinde getirdiği bütün uygulamaların hep birlikte karşısındayız"

Basın açıklamasının hemen ardından ESP'nin Taksim'deki kurumuna kadar yüründü. ESP önünde bekleyen kitle burda sık sık "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarını attı ve ardından devrimci dayanışmayı ifade eden konuşmalar yaptıktan sonra eylem sona erdi.

GÖZALTI VE TUTUKLAMALARLA İLGİLİ ANTEP'TE BASIN AÇIKLAMASI

Yeni terörle mücadele yasası uygulamaya konulduğundan bu yana polis hak ihlallerinde sınır tanımıyor. Saldırıların hedefinde devrim ve sosyalizm amacı duruyor.

En son 21.09.2006 tarihinde polis 32 ilde Atılım Gazetesi ve temsilcilikleri, ESP ve bu kurumlarla bağlantılı bütün kurum ve kişilerin evlerini ve işyerlerini basarak adeta devrimci avına çıkmıştır. 100'ün üzerinde insan gözaltına alınmış, bunlardan 63'ü tutuklanmıştır.

Bu saldırılar kapsamında Antep'te de ESP ve SGD kurumlarının yanı sıra birçok kişinin evleri basılarak keyfi bir şekilde gözaltına alınmıştır. Antep genelinde toplam 18 kişinin gözaltına alınması ve 3 kişinin tutuklanması ile sonuçlanan bu terör uygulamaları hala çeşitli biçimlerde sürdürülmektedir.

Bütün bu uygulamalara sessiz kalmamak ve halkı sal-

dırlara karşı mücadeleye çağırarak için 26.09.2006 tarihinde Yeşilsu Parkı'nda saat 14:00'de bir basın açıklaması düzenlendi. Mücadele Birliği, Genç Emekçiler Birliği, Ezilenlerin Sosyalist Platformu ve Demokratik Toplum Partisi tarafından organize edilen basın açıklamasında "Baskılar bizi Yıldırılmaz" yazılı pankart ve "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz" yazılı dövizler taşınırken "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Tutukla-

malar Bizi Yıldırılmaz", "Sosyalist Basın Susturulamaz" sloganları atıldı. Basın açıklaması okunan metnin ardından 5 dakikalık sessiz oturma eylemi ile son buldu.

YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA!

Antep Mücadele Birliği Platformu

"Daha Güzel Ve Onurlu Bir Yaşam İçin Mücadeleye Devam Edeceğiz"

Son süreçte, devrimci demokratik kurumlara yapılan saldırı sonucu kurum temsilcilerinin yanı sıra sokakta devam eden devlet terörü ile birlikte toplam 122 kişi gözaltına alınmış, 63 kişi ise tutuklanmıştır. Konuyla ilgili olarak devrimci dayanışma eylemleri devam ediyor.

29 Eylül Cuma günü Gazi Mahallesi'nde Mücadele Birliği Platformu, ESP, DHP, BDSF, Partizan olarak ortak bir meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi. Eylem saat 20.00'da Heykel Park'ta meşalelerin yakılmasıyla başladı. Daha sonra Dört Yol'a kadar sloganlarla yüründü. Yol boyunca "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Gözaltılar Tutuklamalar Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Dört Yol'a gelince çember oluşturularak yollar trafiğe kapandı ve basın açıklaması yapıldı. Yapılan basın açıklamasında; "Bizler devrimci, demokratik kurumlar olarak ESP, Atılım Gazetesi ve diğer kurumları sahipleniyor ve onlarla dayanışmayı büyütüyoruz. TMY saldırılar karşısında muhalif ve sosyalist kimliğimizden, devrimci tarzımızdan geri adım atacak değiliz. Daha güzel ve onurlu bir yaşam için mücadeleye devam edeceğiz" denildi. Daha sonra atılan sloganlarla eylem sona erdi.

ANTEP EMEKLİ SEN'DEN BASIN AÇIKLAMASI

Disk'e bağlı Tüm Emekliler Sendikası 27.09.2006 tarihinde Antep'te Balıklı Parkı'nda bir basın açıklaması düzenledi. Açıklamayı Emekli - Sen Güneydoğu Bölge temsilcisi Mustafa GÖZÜBÜYÜK okudu.

Açıklamada "İktidar IMF ile işbirlikçi büyük sermayenin taleplerini yerine getirmek için 7 milyon emekliyi yok saydı. Bugün emekliler açlık sınırı olan 850 YTL'nin .ok altında kalan maaşlarıyla geçinmeye çalışmaktadırlar.

Sağlıkta ise hükümetin tek çatı politikası tam anlamıyla halkın üzerine çökmüştür. 1 Temmuz'dan itibaren yüzlerce ilacı alamaz olduk.

Yeni yasalarla hastaneler işletme, hastalar ise müşteri olduğundan bundan sonra hastanelerde her hizmet için katkı payı ödemek zorunda olacağız.

Banış ve demokrasi için, insanca bir yaşam, onurlu bir gelecek yaratmak ellerimizdedir. Tüm emeklileri ve emekçileri 7 Ekim'de Ankara'daki mitinge davet ediyoruz." Denildi.

Basın açıklaması bildiri dağıtılarak sessiz bir şekilde son buldu.

Bilinçlenmenin Sınırı Yok, Yozlaşmanın Da...

Merhaba yoldaşlar, yaşadığım kimi sorunları sizinle paylaşmak istedim. Liseyi bitirdikten sonra babam bir hastalığa yakalandı, maddi durumumuz da kötüydü. (malum kapitalizmde yaşıyoruz) Babamı tedavi ettirebilmek için çalışıp para kazanmam gerekiyordu. Her ne koşulda olursa olsun tedavi masraflarını karşılamalıydım. Günün 17-18 bazen de 20 saatini çalışarak geçiriyordum. Sosyal yaşantım kalmamıştı. Bütün arkadaşlarımla görüşmemi kestim hiç kimseyle görüşmüyordum, gördüğüm zaman bile tanımızdan geliyordum. Okul hayatım da bitmişti. Kitap, gazete okuyacak, haber izleyecek en önemlisi de düşünecek hiç zamanım olmuyordu. İş ve uyku; tabi günün yorgunluğunun öfkesini kusmak için sarhoş olana kadar içki. Ne yapı ne etsem bir türlü masrafları karşılayamıyordum. İçkiyi de bunun için içiyordum. 3 yıl boyunca bu şekilde sürdü, hiç izin almadan (tabi babamı hastaneye götürdüğüm günler sayılmazsa). Tamamıyla yozluğun içinde gittikçe batıyordum. Hiç düşünmüyordum. Kapitalizmin çürümüş, kokuşmuş alışkanlıklarını bir bir ediniyordum. Son zamanlarda her şeyden bıkmıştım. Hayatın hiçbir anlamı kalmamıştı. Düşünün bu koşullarda bir insanın psikolojisi nasıl olur. Ölümü de düşündüğüm günler oldu. Sabahtan akşama kadar çalış sonra sömürül. Buradan uzaklaşarak bütün bu sorunların biteceğini düşündüm. Uzaklaştım ama yine aynı psikoloji aynı sıkıntılar içinde kaldım. Hayatımı sorgulamaya başladım. Niçin kaçtığımı, neden korktuğumu, yenik düşmemek için mücadele etmem gerektiğini düşündüm ve geri döndüm. Geri döndüğümde çevrem dağılmıştı. İnsanlarla paylaşacak hiçbir şeyim yoktu. Artık insanlarla konuşabiliyorum.

Bu dönemde Leninistlerle tanıştım onlara bu sorunlarımı bu 3 yıllık yaşantımı anlattım. Bana bunların hepsinin kapitalizmden kaynaklandığını ve bu sorunları sadece benim yaşamadığımı anlattılar. Bütün bu sorunlardan, yozluklardan, sınıf karşıtlıklarının ancak Sosyalizmle yok olacağını anlattılar. Ben de yozlaşmak, çürümek için bu mücadelede olmak bu mücadeleye bir şeyler katabilmek, politika üretmek için Leninistlerle mücadeleye atıldım. Bilincimizi ilerletmek, sosyalizm uğruna savaşmak için UNUTMAYIN; bilinçlenmenin sınırı yok, yozlaşmanın da...

YAŞASIN MARSİZM-LENİNİZM!

DENİZLERİN YOLUNDA LENİNİST SAFLARA!

Antakya'dan Bir Leninist

KAP TAL ST S STEM VAROLDUK'A DEVLET N SALDIRILARI DA DEVR MC EYLEMLER DE S RECEK

Türkiye ve Kürdistan'da 36 yıldır yaşanan iç savaş ve sınıf savaşımı, giderek yoğunlaşıyor. Bu 36 yıl içinde egemen kapitalist sınıf ile Kürt halkı ve Türk proletaryası arasında büyük çatışmalar oldu ve bu çatışmalar askeri darbelerle sonuçlandı. Bu darbelerden sonra kapitalizm, kendi yıkılışını belirsiz bir zamana erteledi diyebiliriz. Fakat 90'lı yılların başında yaşanan eylemler ve devrimci yapılanmaların gelişimi, devrim koşullarının hızlanmasını beraberinde getirdi. Kapitalist sistemin kendi yıkılışını engellemek için, Kürt halkına ve Türk proletaryasına ne zaman, nasıl, nerde, hangi tarihte saldıracağı bilinmiyor.

Bunu 19 Aralık 2000'de devrimci tutsaklara yaptığı hayata dönüş operasyonu gösterdi. Bu operasyon, o dönemde yaşanan ekonomik ve politik krizden kurtulmak için yapıldı. Yaşadığımız yıllarda yaşanan politik ve ekonomik krizler, sınıf savaşımını sıçramalı bir şekilde hızlandırdı. Buna örnek olarak SEKA Direnişi, Şemdinli saldırısı, Danıştay'a yapılan saldırı ve fındık üreticisi onbinlerin meydanlara dökülmesi... Kapitalist sistem var olduğu sürece, bunlar (devletin provokasyonları ve devrimci eylemler) sürecektir.

Biz Leninistler olarak; nesnel koşulların devrimi hızlandırdığı bu dönemde, Kapitalizmin egemenliği altında ezilen, sömürülen ve özgürleşmek için mücadele eden tüm halk yığınlarını Leninist Parti öncülüğünde komite ve konseylerde örgütlemek zorundayız. Bu, en acil ve en ivedi görevimizdir.

Antakya dan Bir Leninist

DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ

Yaşamın yoğun seyri içinde binbir türü sorunla karşılaşılıyor. Bu sorunlar bizleri ya önlere atıyor, ya da gerilerde bırakıyor. İnsan dünyayı devrimci yolla yıkmaya mücadelesi vermeye başladığı zaman bir takım engellemelerle karşı karşıya kalabiliyor. Bizleri devrim mücadelesinden alıkoymaya çalışanların başında faşist devlet ve kurumları (ordu, polis, okul) geliyor. Onların ulaşamadığı yerlerde ailelerimiz çıkıyor karşımıza. Ama bütün engellemelere rağmen hiçbir şeyin bizleri devrim mücadelesinden vazgeçiremeyeceğini bilsinler. Bizler tarihin omuzlarımıza yüklediği sorumlulukların bilincinde olmalıyız. Ailemiz bizi engelliyor ise, sırf ilişkilerimiz kopmasın diye ya da onlar üzülmesin diye devrim mücadelesinden vazgeçecek değiliz.

Sonuçta onlar bizim düşmanımız değiller. Onlar, burjuvazinin değer yargılarıyla hareket ettikleri için, zindanlara düşmemizi ya da çocuklarının ölmemesini istedikleri için karşı çıkıyorlar. Yoksa sosyalizme karşı çıktıkları için değil. Kaldı ki bizim sorunumuz, ailemizle değil. Bizim sorunumuz bu aşağılık emperyalist-kapitalist sistemdir. Burada yapılması gereken şey, devrimin sorunlarıyla kişisel sorunlarımızı karıştırmamak. Bu süreç bize yeni görevler yüklüyor. Ama sorumluluk bilincinden yoksunsak, öz disiplin yoksa, kararlılık yoksa bu görevlerin yerine getirilmesi imkansızdır. Bize her zaman söylenir. "Okuyun, hayatınızı kazanın" ya da "çalışın, para kazanın, evlenin, mutlu bir hayatınız olur". İnsanın sorumlulukları ve görevleri okumak, evlenmek ya da bir aileye bakması değil. Her geçen gün açlıktan, yoksulluktan, yeterince beslenemediğinden dolayı insanlar ölüyor, parası olmadığından hastane hizmeti görmeyip anaların kucağında çocuklar ölüyorsa, emperyalist amaçlar için ülkeler işgal ediliyorsa, hangi insani görevlerden bahsediyoruz. İnsanlığın görevi ve sorumluluğu emperyalist-kapitalist sistemi Leninist Parti öncülüğünde devrimci yolla yıkmaktır.

Antakya dan Bir Leninist

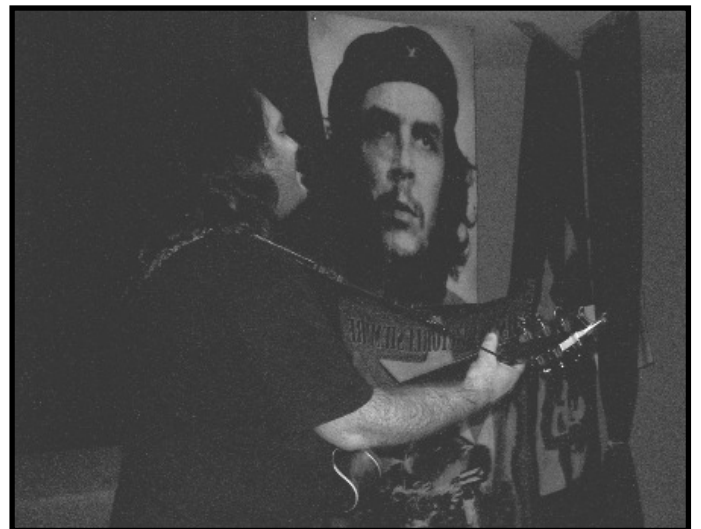
Gazi Ayışığı Sanat Merkezi'nde Söyleşi: CHE OLMAK

Gazi Ayışığı Sanat Merkezi'nde 8 Ekim Pazar günü "Che Olmak" konulu bir söyleşi yapıldı. Söyleşide "Che Yüzyılı, Küba Devrimi, Gençlik ve Che" konuları konuşulurken, ayrıca Ayışığı Sanat Merkezi müzik grubu Grup Emeğe Ezgi ve Tuncay Çakan da söyledikleri coşkulu şarkılarla sahne aldılar. Saat 15.00'da başlayan panelde ilk olarak söz alan Vefa Serdar, Küba Devrimi hakkında konuştu. Küba'nın bugün sosyalizmi savunma konusunda gösterdikleri kararlılığın dünya devrimcilerinin hayallerine yapılan en büyük katkı olduğunu söyleyerek; "Bir avuç kararlı devrimcinin, devrimi, devrim idealini kafasına koymuş ve bunu gerçekleştirmek için mücadele eden bir avuç kararlı devrimcinin yapabileceği çok şey olduğunu gösteriyor Küba Devrimi. İkincisi devrimin yolunun zor'dan geçeceğini özellikle bağımlı ülkelerde emperyalizmin egemenliğini kurduğu ülkelerde zor yoluyla bir devrimin başarıya ulaşacağını gösteriyor.

(...) 1959 1 Ocak'ına kadar bu büyük mücadele, gerilla mücadelesi her türlü zorluğa rağmen devam etti giderek büyüdü, yüzlerce, binlerce, milyonlarca insana dönüştü ve artık devrimin bu aşamadan sonraki hedefi kentlerde bir ayaklanma, bu ayaklanmanın örgütlenmesi, genel grev hareketi bütün bunların hepsini ince ince bir halıyla dokur gibi Kübalı devrimciler, Kübalı komünistler yaptılar ve devrimi başarıya ulaştırdılar. Ve Castro'nun çok ünlü bir sözüyle söyleyecek olursak diyorlardı ki; 'Devrim için savaşmaya komünist denmez' yani öyle komünizm davası masa başında oturarak, bolca laf üretilerek yapılacak bir şey değil. Gerçekten savaşarak savaşın içerisinde olunarak yapılacak bir şeydir. Savaşma derken de tek başına elde silah savaşmayı anlamamanız gerekiyor, savaşmak gerçekten bütün bir hayat boyunca devrimin idealleri için, sınıfsız sömürsüz bir dünya için savaşmak ve mücadele etmek demektir. Ki bugün Küba bugün hala savaşını sürdürüyor." dedi. Ve Küba'nın bugün en önemli özelliğinin iktidarı ele geçirdikten sonra hızlı bir şekilde yeni insanı yaratma mücadelesi vermesi olduğunun vurgulayan Serdar; sosyalizmin sadece ekonomik tedbirlerle kurulamayacağını ifade etti. Serdar sözlerine şöyle son verdi; "Bugün Küba'da Fidel olmasa da Küba sosyalizmi yaşamaya devam edecek, devrim yaşamaya devam edecek ve insanlığın umudu olmayı sürdürecektir"

Daha sonra gençlik adına söz alan Kenan arkadaşımız "Gençlik ve Che" konusunu anlattı ve; "Che bir doktor, önüne iki seçenek silah ve ilaç çantası konulduğu zaman o bir çantayı değil silahı seçti. Çünkü biliyordu ki iyi bir doktor olabilmek için önce koşulların değişmesi gerekiyor.. Che'nin bu üstün nitelikleri ısrarlı bir şekilde mücadele etmesi onu bir anda öne fırlatıyor. O bir Arjantinli ama Küba devrimi için savaşıyor. Che ,Sierra Maestra dağlarında gösterdiği cesareten dolayı bir ölçüde Küba devriminin simgesi durumuna geliyor. Che'nin biz gençliğe mirası devrimci mücadelesiyle birlikte devrimden sonra Küba'da yaptıkları olmuştur. 'Gençlik çok önemli' diyor Che 'ancak böyle yürekli ve inançlı insanlarla yaşam anlam kazanabilir'. Che gençlikle özellikle ilgileniyordu. Çünkü çok iyi biliyordu ki sosyalizm ancak yetişecek olan o yeni insanlarla kurulabilirdi." dedi. Ve hemen ardından Che Yüzyılı konusunda söz alan Süleyman Acar arkadaşımız; "Che ayaklanma demektir, isyan demektir, kararlılıktır, mücadeleciliktir ve bu bütün dünya halkları nezninde böyledir. Che tek başına devrimle özdeşleşmiş birisidir şimdi ayaklanmalar yüzyılı geldi. Yani bizim Che Yüzyılı diyerek anlatmak istediğimiz en temel nokta budur: ayaklanmalar yüzyılı. Tarih hep ileriye doğru hareket eder. Ve tarihin akışı ileriye sosyalizme doğrudur, devrimler yönünde, ayaklanmalar yönündedir; bu nedenle biz 21. yüzyıla Che Yüzyılı diyoruz .Bakalım Che Yüzyılı hangi devrimlerle perdesini açacak hangi devrimlerle bize ışık tutacak." dedi.

Panelden hemen sonra Che'yle ilgili olarak bir slayt gösterimi sunuldu ve hemen ardından Grup Emeğe Ezgi sahne aldı ve "Bugüne kadar şarkılarımızı işçiler ve emekçiler için söyledik şimdi de Che için söyleyeceğiz" dedi. Coşkulu şarkılarıyla kitleyi coşturdu. Grup Emeğe Ezgi'den sonra sahne alan Tuncay Çakan ise güzel şarkılarıyla ve türkülerıyla izleyicileri farklı bir atmosfere soktu. Şarkılarının arasında kısa kısa konuşmalar yapan Çakan, kimilerinin gözünde belki de Che'nin bir "deli" olduğunu demek ki herkesin biraz "deli" olması gerektiğini söyledi. Tuncay Çakan'ın da sahne almasından sonra program sona erdi. Gazi halkı bir kez daha Küba Devrimini ve onun simgesi haline gelmiş olan Che'yi anmış olmanın coşkusunu yaşadı.

AKMERCAN İŞÇİSİ YALNIZ DEĞİLDİR!

29 Eylül Mahkeme

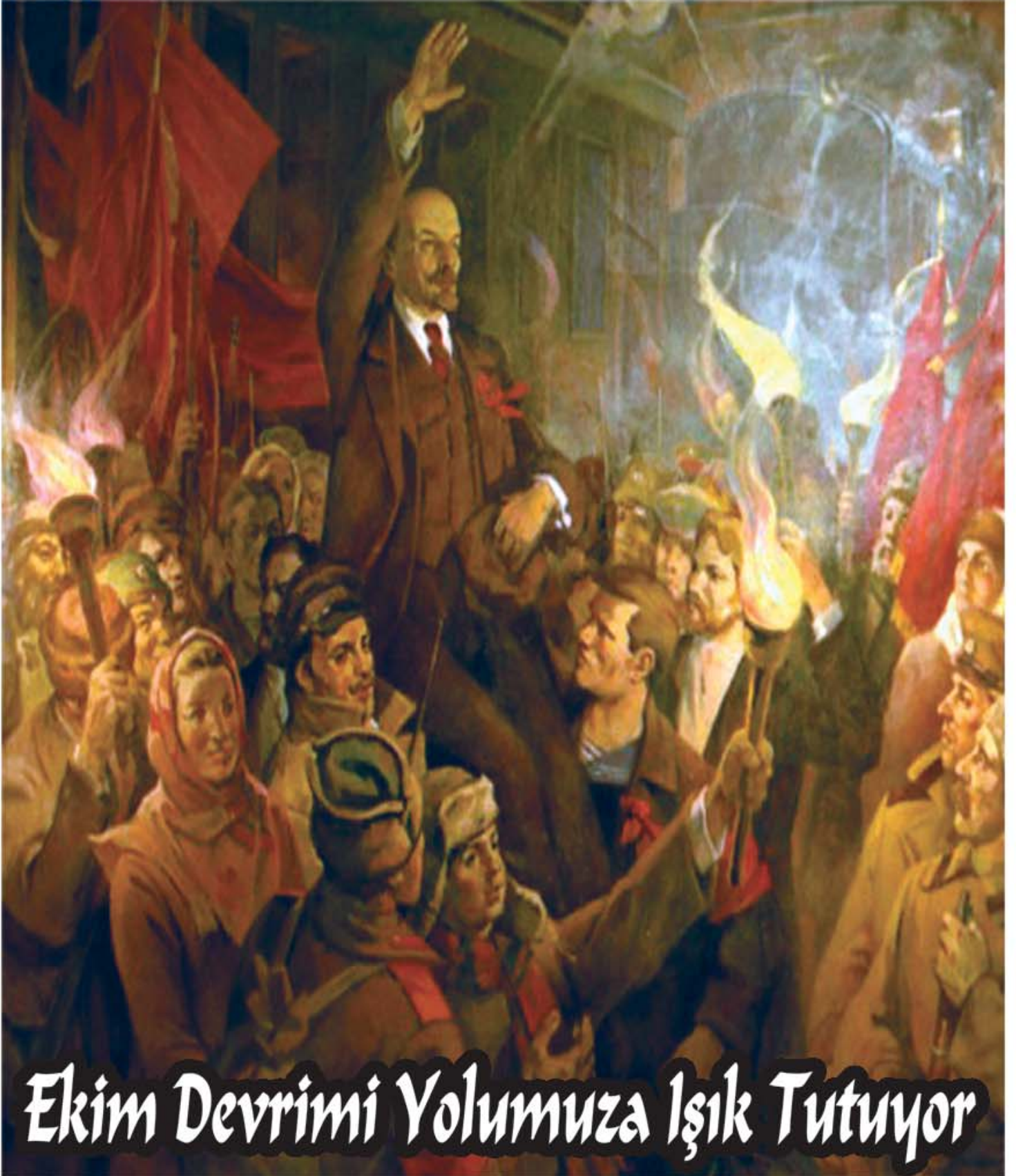

Che Olmak...

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

Ekim Devrimi Yolumuza Işık Tutuyor